

Sistem İçin Tehlike Çanları Çalıyor!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Dün boykotu kitlelerden tecrit olarak reddedenler, bu gerçeğe rağmen hala bir tecrit olarak değerlendiriyorsa, ortada tasfiyeciliğin en belirgin halinden de bahsediyoruz demektir. İstanbul seçimleri bir kez daha göstermiştir ki seçimler "kitleleri egemenlerin hangi kılığının yöneteceği" seçimi olacaktır. Bunu bir kılığın faşist politikalarına karşı bir demokrasi cephesi olarak göstermek, kitleleri devrim hedefinden, sistem içine yöneltmek anlamı taşır.

Yeni Demokrasi

23 MAYIS-6 HAZİRAN 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 36 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Yalan Sistem: "Tarımda Milli Birlik Projesi"

Tarım ve Orman Bakanlığı tarafından hazırlandığı söylenen "Tarımda Milli Birlik Projesi"nin 25 Nisan'da Cumhurbaşkanı Erdoğan tarafından açıklanacağı duyurulmuştu. Ancak gelen tepkiler üzerine sonbahara ertelendiği belirtiliyor. Ülke tarımını şirketlerin ve uluslararası sermayenin tümüyle denetimine almayı hedefleyen bu projenin tarımsal üreticiler ve köylüler açısından kapsamlı bir yıkım içerdiği daha ilk bakışta anlaşılabilir.

GÜNDEM s.14

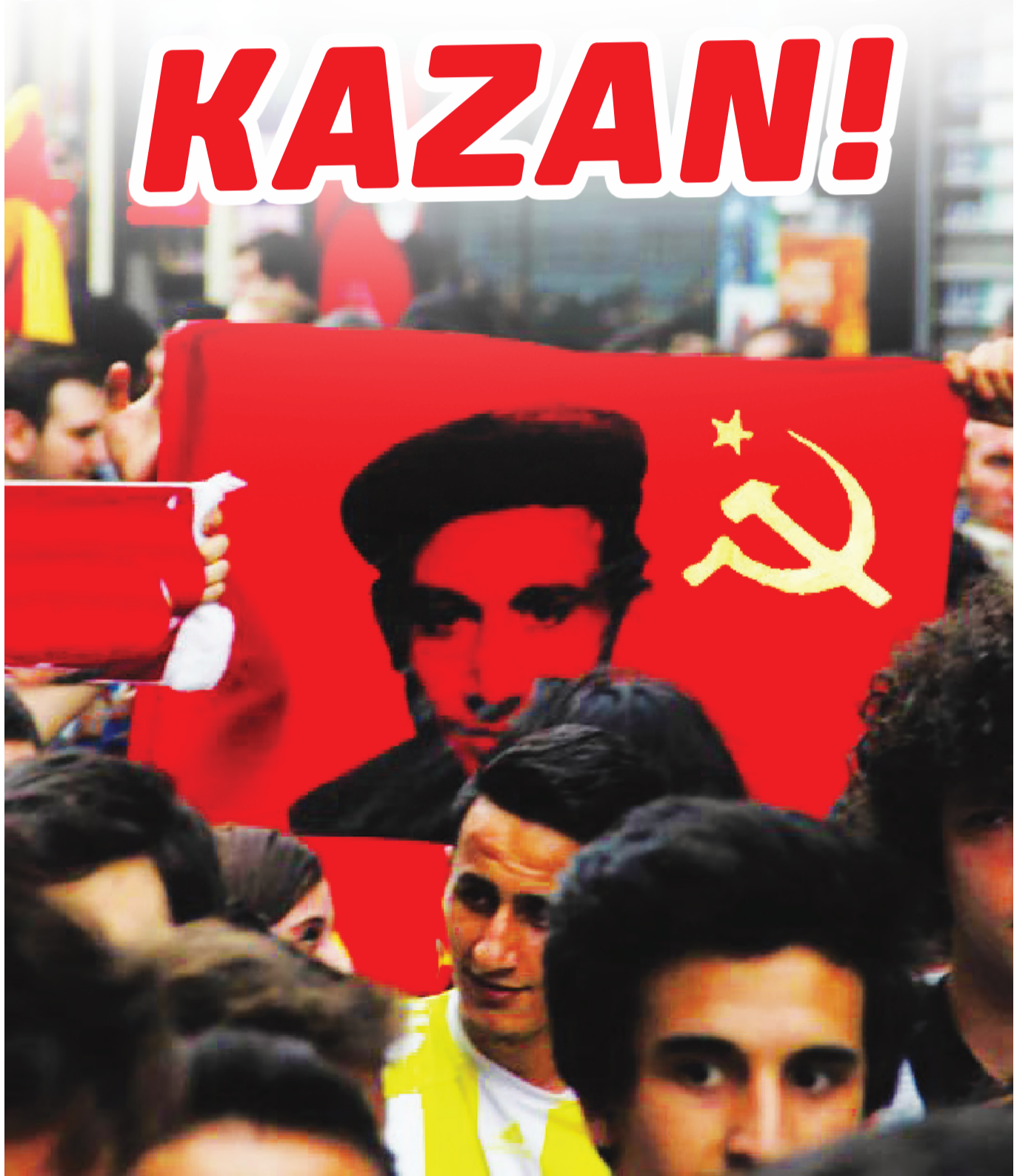

'Her Şey Çok Güzel Olacak' mı?

Yüksek Seçim Kurulu'nun yenileme kararı aldığı İstanbul yerel seçimleri ülke gündemini meşgul etmeye devam ediyor. Bir yanda "yavuz hırsız ev sahibini bastırır" misali CHP'yi suçlayan AKP, diğer yanda AKP'yi tekrar yeneceğini ilan ederek kitlelere bir kez daha sandığı işaret eden CHP ve arkasına sıra sıra dizilen "devrimciler..."

PARTİ İLE KUŞAN, HALK SAVAŞI İLE

KAZAN!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

parti ile kuşan, halk savaşı ile kazan!

15

KADIN

faşist-kadın düşmanı ideolojinin temsilcileri kadınların seçeneği olamaz!

17

DÜNYA

emperyalistler arası rekabette ortadoğu'yu isitan ABD hamleleri

"Yalnız Ülkenin Dağ Çocukları" çıktı

Tutsak yazar Mehmet Yamaç'ın kaleme aldığı anı-anlatı romanı "Yalnız Ülkenin Dağ Çocukları" Umud Yayıncılık'tan çıktı. 20 yıla yakın bir süredir çeşitli engellemeler nedeniyle okurla buluşamayan kitabın öyküsünün anlatıldığı önsöz şöyle:

"Tarih denilen serüvenler destanı içerisinde insanlığa deneyim sunan birçok kesit var olmuştur, var olmaya da devam etmektedir. En can alıcı deneyimler ise uçurum kenarlarında, sınırların zorlandığı anlarda yazılır. Çelişkiler kriz anlarında derinleşir veya çözümlenir. İnsan iradesi de kendisini kaos durumlarında belli eder, nice "olmaz"ı böylesi durumlarda "olur" kılar. İnsan denilen varlık kendi içerisinde yarattıklarıyla yaşama anlam katar, yaşamdaki anlamları da kendi bünyesinde yaratır. Anlamların en yücesini keşfettiğinde ise, kendisini

mücadele deryasında bulur. Böylece tarihe düşülen notlara kendisinden de bir parça koparıp ekler. Anlam kazanmanın haklı gururu bu sayfalarda saklıdır. Birilerinin o sayfaları okuyacağını bilmek nice bedellere değerdir.

Mücadelenin en sıcak bölgesi olan gerilla alanında şüphesiz en zor anlar, yanı başındaki yoldaşını güneşe uğurlarken yaşanır. Hem fiziksel hem de duygusal olarak böylesi ağır durumlarda dahi bilincini eyleme dönüştüren insanlar, direniş ruhunu her daim ölümsüz kılanlardır. Kürdistan'ın dört bir yerinde her yeni doğan bebeğe onların isimlerinin verilmesi de bundandır. Nice güzel yürekli insanların yürüdüğü patikaların hala varlığını koruyor olması insanlığa umut vermeye devam etmektedir.

Genç yaşta kendini ulusunun kurtuluş

ve özgürlük mücadelesinin içerisinde bulan yazarımız, devrimci yaşamının ve T. Kürdistanı'ndaki savaşın önemli bir kesitini bizlere anlatmaktadır. Özgürlük ve eşitlik uğruna adım adım yürüdüğü dağların kokusunu sayfalarına işleyerek, bizlere direnişin hikâyesini anlatmaktadır. Sevinçlerin de acıların da en yoğun yaşandığı bir alanda bizlere bir özgürlük savaşçısı olarak seslenmektedir M. Yamaç. Savaşın zorlu koşullarına karşın insan iradesinin sonsuz dirayetini, gerillanın yaratıcılığını, yoldaşlık sevgisinin yüce değerini bizlere dağların doruklarından canlı tanıklıklarla anlatmaktadır yazarımız.

"Yalnız Ülkenin Dağ Çocukları" deyim yerindeyse "nice badireler" atlattıktan sonra okuyuculara ulaşabilmiştir. Tutsaklık koşullarındayken anılarını ve savaş deneyimlerini kaleme alan

yazarımız, türlü engellemeler ve saldırılarla mücadele ederken çalışmanın kitap haline gelmesi 20 yılı bulmuştur. İlk olarak 1998 yılında kaleme alınan kitabın 150 sayfalık bölümü yazarın başka bir hapisaneye sürgün edilmesiyle ortadan "kaybolmuştur." Yoldaşlarının teşvikiyle tekrardan kitabı kaleme alan M. Yamaç kitabı beş kopya haline getirip dışarıya yolladıktan bir hafta sonra 19-22 Aralık Katliamı gerçekleşir, hapisanelere dönük gerçekleşen bu katliam sonrasında kitabın tüm kopyaları saldırı esnasında yanar, kaybolur. Aradan yıllar geçtikten sonra kitabın bir kopyası Tekirdağ 1 No'lu Hapishanesi'nde yazarın eline geçer ve tutsak Partizanların da katkısıyla ile bugünkü son hali verilir.

Elbette kitabın bu zorlu serüveni elinizde bulunan eseri daha değerli kılmaktadır. Mücadele denilen şey; bir alanla, bir süreçle sınırlandırılmayacak kadar geniş bir anlayışı ifade eder. Hayatın her alanı bir mücadele arenasıdır. Kitabın içerisindeki temel anlayış zaten bunun mesajını vermektedir bizlere. Mücadele insana yaraşan en güzel, en anlamlı şeydir. Olanaklar ne kadar kısıtlı olursa olsun, sınırlar ne kadar daralırda daralsın; insan, yaşamı anlamlı kılabilecek olan devrimci üretimi her koşulda gerçekleştirebilir. Ulaşmak istediği dorukları ancak bu bilinçle adımlayabilir. İşte kitabın ve yazarımızın serüveni bu bilincin kavranışı ışığında şekillenmiştir.

Tarihin yazılan ama bilinmeyen bir kesitini okunur hale getiren Mehmet Yamaç'ın bu eserini ilgiyle okumanızı diliyoruz..."

BAŞSAĞLIĞI

Sakine Oğuz, Dersim/Hozat Ergen Köyü'nde, 16 Mayıs'ta davar otlattırırken sebebi henüz bilinmemekle birlikte Medet Can Ataş adlı kişi tarafından katledilmiştir. Yapılan ilk incelemede göğsünde ve çenesinde kırıklar, alnında kurşun deliği ve ensesinde kesik tespit edilmiştir.

Yüreği sevgi dolu, kapısı Partizancılara ve devrimcilere her zaman açık olan Sakine ablamızı kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşıyoruz.

Ailesine ve yakınlarına baş sağlığı diliyor, acılarını paylaşıyoruz.

PARTİZAN OKURLARI

PANEL '71 DEVRİMCİ KOPUŞU IŞIĞINDA
DEVRİMCİ GENÇLİK MÜCADELESİ VE GÜNCEL GÖREVLER

1. OTURUM
DEV-GÜÇ (GENÇLİĞİN DEVRİMCİ GÜÇLERİ)
DGD (DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ)
DÖB (DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ)

2. OTURUM
SGDF (SOSYALİST GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU)
SÖH (SOSYALİST ÖĞRENCİ HAREKETİ)
YDG (YENİ DEMOKRAT GENÇLİK)

SINEVZYON
MÜZİK DİNLETİSİ: **ŞAN AYTESİ**

25 MAYIS 11:00
DİVRİĞİ KÜLTÜR DERNEĞİ

MAYIS'IN KIZILLIĞINDA
'71 RUHUyla FAŞİZME KARŞI
DEVRİMCİ GENÇLİK MÜCADELESİNİ BÜYÜTÜYÜRÜZ!

YDG **SGDF** **DÖB** **DEVİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ**

SİSTEM İÇİN TEHLİKE ÇANLARI ÇALİYOR!

Egemenler arasındaki klik çatışmasında yeni bir perde daha sahneleniyor. Ekonomik krizin cenderesinde, boğazındaki ekmeği her gün biraz daha küçülen halk, bir kez daha seçimler vesilesiyle bu oyuna alet edilmeye çalışılıyor.

31 Mart seçimleri öncesi, "İstanbul'u kaybeden, Türkiye'yi kaybeder" diyen Cumhurbaşkanı Erdoğan liderliğindeki AKP/MHP egemen kliği, İstanbul'daki seçim sonuçlarını hazmedemedi. AKP-MHP kliği, seçmen kontrolleri, kısıtlı seçmen itirazları ve bazı ilçeler de oyların yeniden sayılmasına kadar bir dizi yöntemi denese de istediği sonuca ulaşamayınca; YSK'nın Ekrem İmamoğlu'na mazbatayı vermesine rağmen, KHK'lı Sandık Başkanlarını bahane göstererek, İstanbul seçimlerini iptal ettirdi. Bu tablo bir kez daha Stalin yoldaşın, "burjuva sistemlerde oyları kimlerin verdiği değil, kimlerin saydığı önemlidir" tespitini haklı çıkarmıştır.

Gereğeli kararın dahi henüz açıklanmadığı bu tabloda dikkat çeken yan, egemen kliğin zaman kazanma çabasıdır. Bu çabanın altında yatan gerçekliği iki şekilde okumak mümkün, birincisi; gittikçe derinleşen ekonomik krizin AKP/MHP özelinde, kitlede sisteme karşı artan hoşnutsuzluğu gündem değiştirerek zayıflatmak, ikincisi; daha ilk günlerde bilgi veri tabanının kopyalanmasını mahkeme kararıyla engelleme çabasından da çok net anlaşılacağı gibi, İstanbul Belediyesi'nde dönen yolsuzlukların belgelerini imha etmek.

Elbette egemen klik, yenilenen seçimleri kazanmak için elinden geleni yapacaktır ancak işlerinin önceki seçimler kadar kolay olmadığı ortadadır. Hazmedemekten bahsedildiği yerde kaybedilen bir seçimin varlığından da bahsetmek abes olmasa gerekir. Elbette bu klik, seçimi kazanmak için her türlü yolu izleyecektir. CHP'nin "her şey güzel olacak" sloganını dahi çalıp "her şey çok daha güzel olacak" şeklinde değiştirerek kendi seçim sloganı haline getirmesi,

AKP/MHP kliğindeki açmazın en somut göstergelerinden birisi olmuştur. Ancak tehlike çanları sadece AKP/MHP kliği için değil tüm sistem için çalmaktadır.

CHP tarafından, kazanılmış olan bir seçimin yenilenmesi kararına gösterilen tepkinin pasifliğinden ziyade "sisteme zeval gelmesin" tavrındaki yaklaşımları ve iddialı "hakkımızı yedirtmeyiz" söylemlerine rağmen ortaya atılan "her şey güzel olacak" sloganıyla yetinmesi, bu tablonun içinde okunması gereken bir diğer yandır.

Kazananiyla, kaybedeniyle klikler arası dalaşın keskinliğine rağmen halkın öfkesi, hoşnutsuzluğu sistem içinde eritilmek istenmektedir. Sonuç ne olursa olsun bir kez daha "beka" etrafında kenetlenen egemen klik ile muhalefet cephesi, bütün tartışmalara rağmen yan yana durmaktadır. Sınıf çıkarları bugün her şeye rağmen bunu dayatmaktadır. Zira ekonomide tehlike çanları dünden çok daha güçlü çalmaktadır.

EGEMENLERİN YÖNETEMEME KRİZİ DERİNLEŞİYOR

Sürecin en belirgin parametresini kuşkusuz artık gizlenemeyen ekonomik kriz oluşturmaktadır. Ekonomi sahasında Berat Albayrak'ın "Şubat Ocak'tan, Mart Şubat'tan, Nisan da Mart'tan güzel olacak" açıklamasını adeta yalanlayan gelişmeler yaşanmaktadır. TÜİK verilerine göre; Türkiye'de 15 ve üstü yaştakilerde işsiz sayısı 2019 Şubat ayında geçen yılın aynı dönemine göre 1.376.000 kişi artarak 4.730.000 kişi oldu. İşsizlik oranı 4.1 artış ile %14.7'ye ulaştı.

Birleşik Metal-İş Araştırma Merkezi (BİSAM)'ın verilerine göre; tüketici fiyatları aylık %1.69 arttı. Dört kişilik bir ailenin açlık sınırı, Şubat ayında 2.046 iken Nisan ayında 2.047'ye yükseldi. Hükümetin 2019 için açıkladığı ekonomik programda bütçe açığı 81 milyar olarak tahmin edilirken, Merkez Bankası'ndan hazineye aktarılan 40 milyara rağmen bu açık daha yılın ilk çeyreğinde 40 milyarı bulmuş durumda.

Ekonomi cephesinde yaşanan önemli gelişmelerden birisi de Merkez Bankası'nda bulunan ve sadece "ola-

ğanüstü" koşullarda ve savaş durumunda kullanılmak üzere saklanan "ihtiyat akçesinin" kullanımının gündeme gelmiş olmasıdır. Ekonomi uzmanlarına göre, TC tarihinde bugüne kadar kullanılmamış olan "ihtiyat akçesinin" gündeme gelmiş olması ekonomik krizin ne kadar derin olduğunun göstergesidir.

DEVİRİMCİ DURUMUN EĞİLİMİ YÜKSELME YÖNÜNDEDİR

Egemenler cephesinde bunlar yaşanırken, emekçiler cephesinde ise artık yaşamlarını dahi idame etmede zorlandıkları bir tablo vardır. Ekonomik sorunlarla birlikte 15 Temmuz'un ardından daha koyu bir şekilde yaşam bulan faşist politikalarla var olan hoşnutsuzluk iyice dışa vurmaya başlamıştır. Buna egemenler cephesindeki yönetememe krizi ve klikler arası çelişkilerin keskinliği de eklenince; bir süredir gerileme halinde olan devrimci durum, gelişme eğilimine girmiştir. Mesele, gelişme eğiliminde olan bu durumu devrime kanalize etmektir.

Kitlelerin var olan tepki ve hoşnutsuzlukları, sadece egemenler eliyle bastırılmamakta, tasfiyeci, düzen içi hareketlerce de sisteme yedeklenmektedir. Son İmralı görüşmesinde Abdullah Öcalan'ın çözüm sürecine gönderme yaparak, Suriye politikasında "TC'nin hassasiyetlerini önemsemek gerekir" mesajı; HDP'nin AKP/MHP egemen kliğini geriletme adına; İmamoğlu'nu destekleyeceğini açıklaması; Nurettin Demirtaş'ın "AKP adım atarsa Kürtler de AKP'ye oy verebilir" açıklaması, bu potansiyelin sisteme yedeklenme politikasından başka bir anlam ifade etmemektedir. Yani çözüm her halükarda sistem içinde aranmaktadır.

Meseleye AKP/MHP faşizmi olarak bakan bazı devrimci örgütlerin de, "her şey çok güzel olacak" sloganıyla sahaya inen CHP'nin adeta kuyruğuna takılma politikaları ile ÖDP'li Alper Taş'ın "bu süreçte sokağa inmek AKP'nin ekmeğine yağ sürmektir" demesi, sistem seçimlerini meşrulaştırma gelişmeler olarak okunması gerekmektedir.

Oysa sokağa inen halkın kanalize edileceği mecra bellidir. Bu eylemlerden

esas olarak anlaşılması gereken kitlenin demokrasi talebidir. Demokrasi sorununun bir devrim sorunu olduğu ülkemizde kitlelere yüzümüzü dönerken hangi yönelim ve politikalarla çalışma yapacağımız çok önemlidir. Sokaklar zaten bir süredir ısınmaya başlamıştır. Tüpraş'taki işyerinden ayrılmama eylemi, üniversite öğrencilerinin eylemleri, kadınların, gençlerin, LGBTİ+'ların, KHK'larla işten atılanların eylemleri, açlık grevleri ve ölüm oruçlarıyla her gün tüm saldırılara rağmen gittikçe büyüyen başta analar olmak üzere tutsak yakınlarının ve duyarlı kesimlerin destek amaçlı eylemleri buna verilebilecek örneklerdir.

Yükselen sesin her geçen gün daha da artacağı ortadayken asıl mesele, bu sesin yansımaları nerede bulacağıdır. Yenilenen İstanbul seçimlerinde uygulanacak politik yönelim tek başına devrim ile sistem arasında değil, aynı zamanda devrim ile reformizm arasında bir mücadeleye de sahne olacaktır. Her ne kadar halkın sistemden umudunu kesmesinden bahsedemesek de, yenilenen seçimlerin ve oynanan oyunların kitleler nezdinde dünden daha fazla teşhir olduğu ve ciddi bir güvensizlik yarattığı bir gerçektir.

Dün boykotu kitlelerden tecrit olarak reddedenler, bu gerçeğe rağmen hala bir tecrit olarak değerlendiriyorsa, orada tasfiyeciliğin en belirgin hali mevcuttur. İstanbul seçimleri bir kez daha göstermiştir ki seçimler "kitleleri egemenlerin hangi kliğinin yöneteceğinin" seçimi olacaktır. Bunu bir kliğin faşist politikalarına karşı bir demokrasi cephesi olarak göstermek, kitleleri devrim hedefinden, sistem içine yöneltmek anlamı taşır.

Boykot taktiği bir kez daha İstanbul seçimlerinde başvurulacak en doğru yönelimdir. Çalışmalarımızı sadece kitlelere sistemin teşhiri boyutuyla değil var olan potansiyeli örgütlenme ve savaşa kanalize etme görevinin bir parçası olarak ele almalıyız. Aksi taktirde boykot tavrı salt bir tavır olmaktan öte bir anlam ifade etmez.

Yalan Sistem: “Tarımda Milli Birlik Projesi”

Tarım ve Orman Bakanlığı tarafından hazırlandığı söylenen “Tarımda Milli Birlik Projesi”nin 25 Nisan’da Cumhurbaşkanı Erdoğan tarafından açıklanacağı duyurulmuştu. Ancak gelen tepkiler üzerine sonbahara ertelendiği belirtiliyor. Ülke tarımını şirketlerin ve uluslararası sermayenin tümüyle denetimine almayı hedefleyen bu projenin tarımsal üreticiler ve köylüler açısından kapsamlı bir yıkım içerdiği daha ilk bakışta anlaşılabilir. Ülke tarımının -yeni olmamakla birlikte- sermayenin yoğun saldırılarına maruz kaldığı biliniyor. İktidardaki AKP’nin barajlar ve turizm adı altında doğaya ve tarımsal alanlara yönelik saldırısının ardından söz konusu projeye köylüler ve üreticilere yönelik yeni saldırıların da gündemde olduğu görülüyor. “Köylü milletin efendisidir” yalanından yüz yıl sonra bu sefer “milli birlik” adı altında tarımsal üretim ve köylüler emperyalist sermaye ve onların yerli işbirlikçilerinin saldırılarıyla yüz yüzedir.

Basına yansıyan bilgilere göre proje kapsamında “Yalın Sistem” adı verilen bir uygulamayla Tarım ve Orman Bakanlığı taşra teşkilatı ile Tarım Kredi Kooperatifleri birleştirilerek “Milli Birlik Kooperatifi” kurulacak. Hisselerinin yüzde 50’sinin (Ülker, Eti, Sütaş, Namet, Pınar, Unilever, TK Holding, Kastamonu Entegre, Migros, Borsa vb.) yerli ve yabancı özel şirketlere ait olacağı “Semerat Holding” kurulacak ve Toprak Mahsulleri Ofisi, Atatürk Orman Çiftliği, Türk Şeker, Çaykur gibi tarımda faaliyet gösteren Kamu İktisadi Teşekkülleri de Semerat Holding’in iştiraki yapılacak. Yüzde 50’si özel sektörde olan hisselerin yüzde 35’inin Milli Birlik Kooperatifi’nde ve yüzde 15’inin ise (TMO, Çaykur, Türk Şeker vb.) tarımsal Kamu İktisadi Teşekkülleri’nde olacağı belirtiliyor.

TARIM ŞİRKETLERİ VE ULUSLARARASI SERMAYEYE PEŞKEŞ ÇEKİLİYOR

Milli Birlik Kooperatifi, Semerat Holding ve üreticiler olmak üzere üç ana unsurdan oluşacağı belirtilen Yalın Sistem adı verilen uygulamada üreticilerin söz sahibi olmadığı, Milli Birlik Kooperatifi adı altında tarımsal kooperatif ve KİT’lerin holdinglere bağlı kılındığı, Tarım ve Orman Bakanlığı’nın ise bir nevi özelleştirildiği görülüyor. “Yeni Değer Zincirimiz:

Yalın Sistem” adlandırmasından da anlaşıldığı gibi temel dürtüsü artı-değer olan uygulama bir piramide benzetiliyor. Piramidin en altında çiftçiler, ormancılar ve balıkçıların; ikinci katmanda Milli Birlik Kooperatifi’nin; üçüncü katmanda ise Yalın Sistem’in “global oyuncusu” olarak lanse edilen Semerat Holding’in ve piramidin en tepesinde ise yaratılacak olan “Dünya Markası”nın yer alacağı belirtiliyor.

Söz konusu projeye gerekçe olarak

ise şunlar belirtiliyor: Tarladan sofraya kadar uzanan ürün değer zincirlerinde yüzde 50’ye varan israf ve verimsizlikler; ölçek problemi nedeniyle tarımsal maliyetlerin yüksekliği; plansızlık ve yetersiz veri nedeniyle gıda fiyatlarında suni dalgalanmalar ve fiyat artışları; değer zincirindeki kopukluk ve katma değer hakkaniyetli dağıtılamaması; hayvancılıkta yem fiyatlarının, hububatta tohum maliyetlerinin spekülasyonla yükseltilmesi; pamukta çırcır aşamasındaki verimsizlik; patates ve soğanda plansızlık kaynaklı sorunlar ve spekülasyonlar; ekosistemin yönetilemeyen, planlanamayan çok parçalı bir yapıda olması ve koordinasyon, veri akışı, planlama, kontrol ve fiyat istikrarının sağlanamaması... Tüm bu gerekçelere baktığımızda tarımın ve üreticilerin yaşadığı tüm sorunların kaynağı olanların, kendi yarattıkları sonuçları yeni talan planlarına bahane yapmaya çalıştıklarını açıklar.

SORUNLARIN KAYNAĞI OLANLAR SORUNLARI ÇÖZEMEZLER

Üreticilerin üretmez hale getirilmesinin ve borç batağına sürüklenmesinin birinci derecede sorumlusu tarımda uygulanan neo-liberal poli-

tikalardır. Söz konusu yeni proje ve uygulamalar, tarım ve köylülüğü yerli ve yabancı şirketlerin insafına teslim edecek, piyasa şartlarını dayatarak şirketler dışında üretimi yok edecek, tarımda pahalılığı daha da arttıracaktır. Adı “Milli” olsa da tarımsal üretimin bütünüyle şirketlerin denetimine sunulacağı bu projeye ekonomide yarı sömürge bağımlı yapının daha da derinleşeceği ortadadır. Değer ve kâr odaklı, küçük üreticileri tasfiyeyi

ve üreticilerin durumunu daha da kötüye götürecek bu gibi uygulamaların tüketiciler yani halk nezdinde de ciddi olumsuz sonuçları olacağı aşikardır. Geçmişte on yıllar boyunca “kendi kendine yetebilen ülke” olarak propaganda edilen tarımsal üretimin tüketiciler boyutuyla da ne hale geldiği yakın zamanda soğan ve patates fiyatları üzerinden açık bir biçimde görüldü. En basit tarım ürününde dahi üretici ve tüketiciyi yok sayarak dışa bağımlılığı artıran politikaların bugün de halka hiçbir yarar sağlamayacağı tam tersine yoksulluğu ve açlığı arttıracığı ortadadır.

EGEMENLER KRİZDE İŞÇİ SINIFI VE KÖYLÜLÜK HEDEFTE

Hakim sınıfların ekonomik kriz koşullarında hem işçi sınıfına hem de halkın diğer kesimlerine karşı ekonomik saldırıları daha fazla sömürü ve talan politikasıyla devam edecektir. Bunun gerçekleşebilmesi için ise siyasi baskı daha da koyulaştırılacaktır. Açıklanması ertelenen “Tarımda Milli Birlik Projesi”nin her zaman olduğu gibi belli tepki ve tartışmalar tüketildikten

sonra ufak ve biçimsel rötuşlarla fakat özü korunarak hayata geçirilmeye çalışılacağı öngörülebilir. Projenin sonbahara ertelenmesi tarımda genel hasılat dönemi olan yaz ayının da atlatılmak istendiğini göstermektedir. Ancak bilinçli olarak basına sızdırılan ve projede yansıyan amaçların er ya da geç uygulanmaya çalışılacağı, bu anlamda da başta küçük üreticiler olmak üzere tarım ve köylülüğü hedefleyen yeni bir saldırı dalgasının gelişeceği görülmektedir. Bu saldırının daha geniş planda bütün halka olumsuz etkilerinin olacağı düşünülürse ülkemiz sınıflar mücadelesi nezdinde önemli hareketlenmelerin olacağı bir sürecin tarım ve köylülük ekseninde gelişme kaydedeceği belirtilebilir. Komünistlerin bu gelişmeleri öngörerek yoksul köylülüğe ve küçük üreticilere yönelik çalışmalara ağırlık vermesi, gelişebilecek tepkileri örgütlemesi ve Demokratik Halk Devrimi mücadelesine kanalize etmesi bir gerekliliktir. Önümüzde her alanda sınıf mücadelesinin yükseleceği nesnel koşullar ve süreçler bulunmaktadır. Bu nesnel koşulları devrimin hizmetine sunmak tam da devrimci öznenin çabası, iradesi ve yaratıcılığıyla mümkün olacaktır.

amaçlayan, ürün ve gıdada dışa bağımlılığı artıracak böylesi bir projenin halk nezdinde sağlıklı, güvenli ve ucuz gıdaya ulaşımı da hayal haline getireceği ortadadır.

Proje kapsamında ülkenin 12 bölgesine, her bölgenin de 5 birime bölüneceği belirtilirken genişleyen bürokrasiyle yeni rant kapılarının da yaratılacağı görülmektedir. Tarımda şirketlerin hakimiyetini tesis etmeyi amaçlayan bu projede üreticilerin nasıl kalkınacağına dair ise tek bir söz söylenmemektedir. Örneğin mazot, gübre, tohum gibi tarımsal maliyetlerde üreticilerin karşılaştığı yüksek fiyatlara nasıl çözüm üretilecektir; toprağını ekemeyen, ürününü satamayan ya da maliyetinin altında satmak zorunda olan çiftçilere ne tür garantiler verilecektir; halihazırda dahi zengin köylüleri ve büyük toprak sahiplerini kollayan kooperatif ve KİT’ler bir holdinge bağlı çalıştıklarında küçük üreticilerin durumu ne olacaktır gibi soruların cevabı bu projede yoktur. Hakim sınıfların başta küçük üreticiler olmak üzere tarım ve köylülüğü bir anlamda gözden çıkardığı söz konusu proje karşısında bu soruların dürüst bir cevabını aramak kuşkusuz ki saflık olacaktır. Köylüler

"Sermaye Kadar Örgütlü ve Cesur Olmalıyız"

Yaşanan ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte işçi sınıfına dönük hak gaspları, işten atma saldırıları hız kazanıyor. Yaşanan krizin faturası işçi sınıfının kazanılmış haklarının tırpanlanmasıyla, gasp edilmesiyle atlatılmak isteniyor. Gasp edilmek istenen kazanılmış hakların en başında kıdem tazminatı hakkı geliyor. Ekonomi Bakanı Berat Albayrak'ın her "ekonomi reform paketi" açıklamasında değindiği "kıdem tazminatının fona devri" konusu işçi sınıfının kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi anlamını taşıyor. Bu saldırıya karşı konfederasyonlar ve sendikalardan tepkiler gelmeye devam ediyor. Kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesine karşı tepki gösteren sendikalardan Türk-İş Konferasyonu'na bağlı Petrol-İş Sendikası Genel Örgütlenme ve Eğitim Sekreteri Mustafa Mesut Tekik ile bir röportaj gerçekleştirdik. Mustafa Mesut Tekik ile gerçekleştirdiğimiz röportajda kıdem tazminatının gaspı, bu saldırı karşısında alınacak tutum ve Petrol-İş Sendikası öncülüğünde süren direnişler üzerine değiniler bulunuyor.

YENİ DEMOKRASİ- Ülkenin içerisinde bulunduğu ekonomik krizin işçileri daha da yoksullaştırdığını biliyoruz. Alım gücü azalırken işsizlik artıyor. İçerisinde bulunan durumdan kurtulmak için hükümet tarafından sunulan "ekonomi reform paketleri" ise işçilerin kazanılmış haklarına yönelmekten öteye gitmiyor. Berat Albayrak tarafından 10 Nisan 2019'ta açıklanan "ekonomi reform paketinin" içerisinde kıdem tazminatının fona devretmesi yer alıyor; "pakette" yer alan unsurları ise "2019 yılı içerisinde ha-

yata geçirmeyi" istediklerini söyledi. Özetle kıdem tazminatı hakkı bu şekilde gasp edilmek isteniyor, bu konuda sizin düşünceleriniz neler?

MUSTAFA MESUT TEKİK- Hem dünyada hem de Türkiye'de kapitalizm büyük bir kriz yaşıyor. Kendisinin yarattığı bu krizden yegane çıkış yolunu da dünyanın enerji kaynaklarının ve rezervlerinin üçte ikisinin bulunduğu coğrafyaya müdahale etmekte arıyor. Önce maddi ve manevi değerleri yıkıma uğratmak, ardından da "demokrasi"yi götürmek gibi süslü laflarla içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi olarak krizi yolunu seçiyor. Kapitalizmin tarihsel misyonu bu şekildedir. '91 Körfez işgalinden beri süregelen bir durum bu. En az 20 Ortadoğu ülkesine ve "kendini güvenlik zaafına uğramış hisseden" Avrupa ve Balkan ülkelerinin birçoğuna da milyarlarca doları bulan silah-mühimmat ve bunların yan sektörlerine dair birçok satış gerçekleştiriyor. Bu ölçeği küçültürsek durum Türkiye'de de aynı diyebiliriz. Özellikle AKP iktidara geldiğinden bugüne kamu varlıklarını, kamu kaynaklarını yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çeken özelleştirmeci bir politika izlemiştir. Bu özelleştirmeci politikaların maddi karşılığını ise AKP betona gömdü. AKP 17 yıldır bir ağaç bile dikmedi Türkiye'ye. Deyim yerindeyse AKP'nin, beton ekonomisi dışında bir ekonomi politikası olmadı. İşte gördük; yapımıyla böbürlendikleri ama uçakların iniş bile yapamadığı bir havalimanına, Türkiye'yi belki 5 yıl götürecektir ekonomik kaynak gömüldü.

AKP elini nereye atsa kuruttuğu bir ekonomi politikası ve istihdam modeli izledi. Ben petrol, plastik, kimya ve enerji sektöründen birisi olarak çok rahat bir şekilde ifade edebilirim ki bu hükümet tek bir tane bile fabrika kurmadı. Adil paylaşım değil de yandaşlarına rant olanağı sağlayan 17 yıl geçirdi. 2019 yılına geldiğinde ise işçi ve emekçileri inim inim inleten bir kriz patlak verdi. Bu süreçte ranta dayalı

politikalar her tarafından patlar, dikey tutmaz hale geldi. 6-7 yıl AKP'nin ayakta kalmasının temel nedeni Körfez'den gelen sıcak para akışıydı. Bu sıcak para akışı da kesildi. Şimdi ise kalan kamu kaynaklarını satma-ki biliyorsunuz %9 kamu kuruluşunu varlık fonuna devrederek uluslararası para tekellerinden kredi koparmanın peşine düşen- üretimle değil de sıcak parayla günü kotarmaya çalışan bir ekonomik plan peşinde.

Geçen günlerde bakan açıklama yapmıştı, "yapısal reformlar yapıyoruz" diye. Siyasal iktidarın yapısal reform yapabilmesi için öncelikle ortada bir yapının olması lazım. Biz Türkiye'de ciddi bir yapı olduğunu düşünmüyoruz. Kendimizden örnek verelim; Petrol-İş Türkiye'de 100 işyerinde örgütlü, bunun 40-45'i yabancı sermaye! Siyasal gerekçelerle bir çekilseler, bizim 20 bin üyemiz işsiz kalacak. Tabii bu bütün sektörler için geçerli. Dolayısıyla bizim ülkemizde kolonları sağlam olmayan bir yapı var. Kolonları sağlam olmayan bir yapıyı revize etmek mümkün değildir. Öncelikle o yapıyı yıkmak, yerle bir etmek ve ardından yeni bir şey inşa etmek gerekiyor. Bu da tabii ki Türkiye'de yaşayan, çalışan, üreten bütün sosyal, siyasal, sınıfsal katmanları sürece katarak, herkesin fikirlerini olarak mümkün olabilir. Bu da adalet ve üretim temelli olmalıdır. Ama AKP geldiğinden beri iki temel ilke üzerinde duruyor. Birincisi yerli ve yabancı sermayeyi korumak, ikincisi vergi yükü vs. ile halkın canını okumak. Bu

politikaların Türkçesi bu!

AKP Demokles'in Kılıcı gibi kıdem tazminatını işçilerin-emekçilerin boyunda sallandırıyor. Avrupa'da kıdem tazminatı yok diye de örnek gösteriyorlar. Doğru Avrupa'da kıdem tazminatı yok ama kıdem tazminatına ihtiyaç duyacak bir sistem de yok. Çünkü burada 600 Euro'ya çalışan bir işçi, Avrupa da aynı işten 3000 Euro maaş alıyor. Bu sebeple kıdem tazminatı yerine geçecek parayı kendisi hayli hayli tasarruf ediyor. Bizim de içinde bulunduğumuz konfederasyon da (Türk-İş) kıdem tazminatına dokunulmasını kırmızı çizgimiz olarak kabul etti ve gerekirse genel grev kararı alacağımızı ifade ettik. Bu sözleri verenler -biz de dahil- sözlerini unutmayacak elbette. Sırf kıdem tazminatına dokunmak değil, işçi sınıfı üzerindeki ağır vergilerin daha da artırılması durumunda, krizin boyutlanıp işsizliğin artırılması durumunda, faturanın işçilere işsizlik ile kesilmesi durumunda birleşip, üretimden gelen gücümüzü kullanıp yaşamı durdurmamız gerekir. Sermaye kadar örgütlü ve cesur olmamız gerekiyor.

YD- Kıdem tazminatı hakkının engellenmesi işyeri sahiplerinin toplu işten atmalarının önünü açabilir mi? İşçiler için kazanılmış olan bu hakkın, işten atmaların önünde caydırıcı bir engel durumunda mı?

M. TEKİK: Elbette kıdem tazminatı bugün keyfi gerekçelerle işçilerin işten çıkarılmasının önünde engel olarak duruyor. Dolayısıyla kıdem tazminatının kaldırılması demek, sorgusuz-sualsiz patronların işçileri işten atabilmesi demek anlamına da geliyor. Kıdem tazminatının fona devredilmesi veya gün sayısının düşürülmesine bu sebeple de karşıyız. Amaç sermayeyi memnun etmek, yabancı sermayeye ülkeyi peşkeş çekmektir.

YD- Kıdem tazminatı hakkı yasal olarak işçi sınıfının bir kazanımı olmakla beraber bu hakka sürekli bir saldırı söz konusu. Patronlar birçok yerde işlerinden atılan işçilerin yasal hakkı olan kıdem tazminatını ödemiyor. Bugün yapılmak istenenin bu saldırıları yasal bir zeminde pekiştirerek uygulamak olduğunu söylemek mümkün mü?

M. TEKİK- Ben bu sorunla onlarca kez karşılaştım ki; örgütlü-örgütsüz, bize üye olsun-olmasın onlarca emekçi halkımız bizi arayıp "her yıl benim

çıkışımı yapıp, tekrar girişimi yapıyorlar” dedi. Binlerce emekçi işten atılımların korkusuyla ses çıkaramıyor bu duruma. Dolayısıyla kıdem tazminatlarını gasp eden patronların bugün yasal güvence altına alınmak istendiğini söylemek gayet mümkün.

YD- Petrol-İş’in Gebze’de yapılan kurul toplantısında “kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir” ifadelerine yer verildi. Bu konuda yetkililer tarafından bir adım atılmaması durumunda genel greve gidilebileceği belirtildi. Genel grev bu aşamada gündeminizde aldığınız bir eylem biçimi mi?

M. TEKİK- Biz Petrol-İş olarak 2019 yılı içerisinde tüm kurullarımızda aldığımız karar sonucunda, kıdem tazminatına dokunulması durumunda Petrol-İş’in örgütlü olduğu tüm işyerlerinde bunu grev gerekçesi olarak görüp, üretimden gelen gücümüzü kullanacağımızı ve genel greve gideceğimizi deklare ettik. Tabii biz bunu Türkiye’deki 100 Konfederasyonun da deklare etmesini istiyoruz. Bir de özeleştiril yaklaşmak da lazım. Diyelim biz tüm konfederasyonlar birleştik, genel grev kararı aldık. Peki bunu uygulayabilecek miyiz? Slogan atmaktan ziyade gerçekten yaşamı durduracak mıyız? Geniş kitlelerin yaşamını gerçekten etkileyebilecek

miyiz? Çöpler temizlenecek mi? Otobüsler, trenler, uçaklar kalkacak mı? Fabrikalar üretimi durduracak mı? Önemli olan budur! 3-5 sendika üyelerinin çalışmayı durdurması tek başına anlam ifade etmiyor. Geniş kitlele-

rin bu greve katılması gerekiyor.

Biz Petrol-İş olarak uzun zamandır bu konuyu gündeme aldık. Üyelerimizi psikolojik olarak hazırladık. Eğitim programlarımız çerçevesinde birçok toplantılar gerçekleştirdik. Bu irade üyelerimizde mevcut, hatta bu konuda bizi -yönetimi- motive ettiklerini rahatlıkla söyleyebilirim.

YD- Kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesiyle birlikte işçi sınıfına yönelik çeşitli saldırılar ve hak gaspları da yaşanıyor. Son olarak TÜPRAŞ işçileri bu saldırıların hedefi olmuş, işyerinden çıkmama eylemi gerçek-

kuyruğuna takılan, eylemi-örgütlenmeyi-iç eğitimi esasa almayan bir gerçeklik var. 15 milyon insanın emeğiyle üretim sürecine girdiği bir ülkede, 1 milyon 700 bin örgütlü işçi var. Bunlar da 100’den fazla sendikaya üye. Yani atomize olmuş, bölük-pörçük, dar-madağın, ortak refleks veremeyen, birleşik mücadele yürütemeyen sınıfsal bir hareket var Türkiye’de. Yani sınıfsal hareket bile diyemeyeceğimiz bir yapı var.

Dayanışma, mücadele, örgüt, örgütlenme, adalet, direniş dendiğinde Anadolu insanının aklına direkt olarak ne gelir? “Terör(!)” Bunu sermaye ve sermayenin siyasal sözcüleri yaptı. Bu kavramlar terörize ederek insanları örgütlenmekten korkuttular. Sendikaların ilk görevi bu psikolojik ablukayı ortadan kaldırmaktır. Biz bunu kısmen Flormar’da ve Kalekayış’ta kıldığımızı düşünüyoruz. Çünkü bu direnişler başından beri “terör” ile ilişkilendirilmeye çalışıldı. Doğru argümanlarla biz bu yanılgılı durumunu kısmen kıldık.

Son olarak bir mesajla bitirmek istiyorum; sendikal hareketler olarak bizler sermayeye karşı, sermayenin saldırılarına karşı ortak mücadele zemininde birleşmeliyiz. Sınıftan yana olmanın ilk şartı budur!

İşsizlik nedeniyle bedenini ateşe veren Eyüp Dal hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- İşsizlik ve yoksulluk can almaya, emekçiler çaresizlik içinde bu düzene canlarını feda ederek

isyan ediyor. Egemenler seçim gündemi ile boğuşurken, işçi sınıfı geçim derdi ile boğuşmayı sürdürüyor.

İş başvurusuna olumsuz yanıt verildiği için bedenini ateşe veren Eyüp Dal, 20 Mayıs günü tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi.

Antep’te uzun süreden beri işsiz olan

ve başvurduğu iş yerlerinden olumsuz yanıt alan Eyüp Dal 16 Mayıs tarihinde Şahinbey Belediyesi önünde bedenini ateşe vermişti. Vücudunda ağır yanıklar oluşan ve 4 gün yoğun bakım ünitesinde tutulan Dal, yaşamını yitirdi.

Eski hükümlü olduğu için “hükümlülük” kadrosundan faydalanmak için İŞKUR üzerinden Şahinbey Belediyesi’ne başvuran Dal’a ilk olarak olumlu ardından da olumsuz yanıt verildiği öğrenildi.

TÜPRAŞ işçilerinden işyerini terk etmeme eylemi

HABER MERKEZİ- Toplu sözleşme sürecinde patronun anlaşmaya yanaşmaması üzerine bir aydır İzmir, Kırıkkale, Kocaeli ve Batman’da eylem yapan TÜPRAŞ işçileri 17 Mayıs’ta işyerini terk etmeme eylemi başlattı.

İzmir’de, işçilerin eylem başlaması üzerine TÜPRAŞ’ın bünyesinde bulunduğu Koç Holding yöneticileri, kullanıma açık olan yemekhaneyi kapatarak, işçileri bekleme alanından mahrum etmeye çalıştı.

Geçtiğimiz cuma günü bir fiktür yayınlayan Koç Holding yönetimi, “İşçilerin sendika hakkına ve sendikal hukuka bağlı kaldıklarını, huzurlu, emniyetli, konforlu çalışmayı” temenni ettiklerini savunmuştu.

Zonguldak’ta 500 kişinin alınacağı işe 18 bin 221 kişi başvurdu

HABER MERKEZİ- Ülkenin içerisinde bulunduğu ekonomik kriz nedeniyle işsizlik bir çığ gibi büyümekte. Sürekli olarak krizi ertelemek için ardı ardına yapılan seçimlerde egemenler tarafından işsizlik ve yoksulluğu önleme vaatleri sıralanıyor. Son yerel seçimler kapsamında yapılan Zonguldak’ta AKP mitinginde Erdoğan, İŞKUR aracılığıyla Türkiye Taş Kömür Kurumu (TTK)’na 500 işçi alınacağını duyurmuştu. Bunun üzerine panoayak

üretim işçiliği yapmak için 500 kişinin alınacağı işe 18 bin 221 kişi başvuru yaptı.

Zonguldak İŞKUR İl Başkanı Gönül Demirsu işe başvuranların sayısını açıkladı. Demirsu, yaptığı yazılı açıklamada, “Hafta sonu yapmış olduğumuz çalışma sonucu, Zonguldak için 18 bin 221 başvurunun olduğunu tespit ettik. Bugün başvuru listelerini TTK’ye teslim edeceğiz.” ifadelerini kullandı.

Tecrite karşı tutsakların direnişi sürüyor

HABER MERKEZİ- Tecridin kaldırılması talebiyle hapisanelerde 15 tutsağın 1 Mayıs'ta başlattığı ölüm orucu eylemi 22'nci gününe girerken, ikinci grupta yer alan ve 10 Mayıs'ta 15 tutsağın ölüm orucu eylemi de 12'nci gününe girdi.

PKK Lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle hapisanelerde açlık grevinde olan tutsaklar, eylemlerini bir üst aşamaya taşıyarak 30 Nisan'dan itibaren ölüm orucuna başladı. Van, Diyarbakır, Bakırköy ve Gebze Hapishanelerinde 5'i kadın toplam 15 tutsağın ölüm orucu

eylemleri 22'nci gününe girdi. Devletin sessizliği ve duyarsızlığına karşı eylemlerini ölüm orucuna dönüştüren tutsaklar, "Yükselen direniş çığlıklarımızı duymayanlar ve görmeyenler bir an olsun kendi insanlığını sorgulamalıdır. Direnişimizi zaferle taçlandıracağız ve mutlaka kazanacağız" dedi.

Ölüm orucunda olan ilk gruptaki 15 tutsağın isimleri şöyle: Gebze Hapishanesi; Aslı Doğan, Ardıl Çeşme, Bakırköy Hapishanesi; Zozan Çiçek, Nesrin Akgül, Şükran Aydın, Diyarbakır D Tipi; Ahmet Topkaya, Ferhat Turgay, Ergin Akhan, Enver Dönmez,

Abdulhalik Kaplan, Van Hapishanesi; Ahmet Anıği, İhsan Bulut, Özhan Ceyhan, Vedat Özağar, Erol Cengiz.

10 Mayıs'ta ölüm orucuna başlayan 15 tutsağın isimleri şöyle; "Kandıra F Tipi; Yaşar Cinbaş, Muhammed İnal, Diyadin Akdemir, Engin Kahraman, Bolu F Tipi; İbrahim Doğan, Ahmet Emin Eren, Mustafa Taştan, Patnos Hapishanesi; Sena Efe, Burhan Şık, Faysal Atak, Şafii Kayhan, Tekirdağ 1 Nolu F Tipi; Reşat Özdiş, Tekirdağ 2 Nolu F Tipi; Zeki Bayhan, Yılmaz Yıldız, Van Yüksek Güvenlikli Hapishane; Sait Öztürk.

ASRIN HUKUK BÜROSU'NDAN "AVUKAT KISITLILIĞI KALDIRILDI" AÇIKLAMASINA YANIT

Öte yandan Asrın Hukuk Bürosu, Adalet Bakanı Abdulhamit Gül'ün müvekkilleri Abdullah Öcalan'a dair "avukat kısıtlılığının kaldırıldığı" sözleri sonrası yazılı açıklama yaptı. Açıklamada, "Bizler adalet/yargı mekanizması açısından en yetkili kurumlardan biri olan Adalet Bakanlığı'nın bu açıklamasını hukuken yapılması gerekenlerin ifadesi olarak değerlendiriyor ve tüm yargısal ve idari kurumları hukuka uygun davranmaya davet ediyoruz" denildi.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya Dersim'de selamlandı

DERSİM- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 46. yılında Dersim-Ovacık yoluna pankart asan Partizan okurları, "Kaypakkaya kutup yıldızımız, kızıl güzergahımızdır" ifadelerini kullandı.

Kaypakkaya yoldaşa ait ne varsa devlet tarafından özelde de Dersim'de yasaklandığını belirten Partizan okurları, yasaqlara, gözaltı ve tutuklama terörüne karşı Kaypakkaya'yı sahipleneceklerini ifade ettiler. "Kaypakkaya'yı savunmak onurdur" diyen Partizan okurları, tasfiyecilik saldırılarına karşı Halk Savaşı'nı yükselterek bir adım ileri çıkmak gerektiğinin altını çizdiler.

TKP/ML militanlarından yazılama eylemleri

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre, Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist

(TKP/ML) militanları Esenyurt ve 1 Mayıs Mahallesi'nin birçok bölgesinde yazılama çalışması gerçekleştirerek, Leyla Güven öncülüğünde sürdürülen açlık grevi ile ölüm oruçlarını ve Proletarya Partisi'nin gerçekleştirmiş olduğu 1. Kongre'yi selamladılar.

Esenyurt ve 1 Mayıs Mahallesi'nin birçok bölgesine Kürtçe ve Türkçe yazılama yaptıklarını ifade eden TKP/ML militanları, tutsak annelerine yönelik saldırıların hesabını soracaklarını belirttiler. "Faşizmin yaşadığı siyasi, ekonomik ve yönetememe krizleri içerisinde devam eden açlık grevi direnişlerine ses

olmak ve bu sesi de militan bir şekilde gerçekleştirmek için sokakları mücadele alanına çevirmekten asla geri durmayacağız" diyen militanlar yaşamın tüm alanında hapisanelerde devam eden açlık grevi direnişini sahipleneceklerini dile getirdiler.

TKP/ML militanları Avclar ve Haramidere'nin birçok bölgesinde, TKP/ML'nin (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist) 1. Kongresi'ni selamlamak için yazılama çalışması gerçekleştirdi. "Şan Olsun Partimizin 1. Kongresine" şiarını sokaklara nakşeden TKP/ML militanları, mücadeleyi yükseltme çağrısında bulunurken "bu çağrının somutlandığı yer partimizin saflarıdır" ifadeleriyle örgütlenmeye çağrı yaptılar.

Militanlar yaptıkları açıklamada, "Faşizmin işçi, emekçi, kadın ve ezilen uluslar üzerindeki tüm acımasız saldırılarına karşı direnişini, partimiz TKP/ML savaş güzergahından sapmadan aynı inanç ve kararlılıkla ve

gerilla mücadelemizde ki ısrarla bir kez daha ortaya koymuştur. Partimiz sınıf mücadelesindeki kararlılığını 1. Kongresi'ni gerçekleştirerek göstermiştir. Partimizin 1. Kongresi'ndeki mücadele perspektiflerini pusula olarak önümüze koyacak ve şehitlerimizden aldığımız umut, inanç ve kararlılıkla düşmana cevap, halkımıza da umut olmaya devam edeceğiz" ifadelerine yer verdiler.

Proletarya Partisi'nin "1. Kongre Çizgisinde; Proleter Devrimciliği Kuşan, Tasfiyeciliğe Meydan Oku, Gerilla Savaşını Yükselt" şiarının etrafında kenetlenenlerinin altını çizen militanlar bu bilinçle kavgayı öreceklere ve "Zaman; oturanın ayağa kalkması, duranın yürümesi, yürüyenin koşması zamanıdır" direktifine yanıt olacaklarını belirterek Proletarya Partisi'ne katılım çağrılarını yenilediler.

Şan Olsun Katledilişinin 46. Yılında Kaypakaya'ya, Şan Olsun Partimizin 1. Kongresi'ne!

HABER MERKEZİ- 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır Zindanı'nda katledilen komünist önder İbrahim Kaypakaya'nın katledilişinin 46. yılına ve Proletarya Partisi'nin gerçekleştirmiş olduğu 1. Kongre'ye dair açıklama yayımlayan TKP/ML dava tutsaklarının "İşçilere, köylülere, emekçilere, kadın ve gençlere, ezilen ulus, milliyet ve inançlara yönelik ekonomik, sosyal, siyasal saldırıların zirve yaptığı, ekonomik krizin tüm yükünün emekçilere ödettirilmeye çalışıldığı bir dönemde komünist önder İbrahim Kaypakaya'yı anıyor, Partimiz TKP/ML'nin gerçekleştirmiş olduğu 1. Kongre'yi selamlıyoruz" ifadeleriyle başlayan açıklamaları şöyle devam ediyor: "İbrahim yoldaşın yirmi dört yıllık yaşamı, devrimci mücadele içinde şekillenmiş ve komünist bir nitelik kazanmıştır. Çeşitli ulus, milliyet ve mezheplerden emekçi halkımızın kurtuluşuna adanmış bir yaşamda, yaratıcı bir şekilde uyguladığı komünist fikirlerin yanı sıra, aylar süren ağır işkenceler karşısında takındığı boyun eğmez tavrıyla ülkemiz devrimci hareketine 'ser verip, sır vermem'e' ilkesini kazandırmıştır.

İşçilere, köylülere, emekçilere, kadın ve gençlere, ezilen ulus, milliyet ve inançlara yönelik ekonomik, sosyal, siyasal saldırıların zirve yaptığı, ekonomik krizin tüm yükünün emekçilere ödettirilmeye çalışıldığı bir dönemde komünist önder İbrahim Kaypakaya'yı anıyor, Partimiz

TKP/ML'nin gerçekleştirmiş olduğu 1. Kongre'yi selamlıyoruz.

İbrahim yoldaş, devrimin fırtına merkezleri Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde süren sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve Çin'de gelişen Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yarattığı '68 Gençlik Hareketi içinde Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ile birlikte ipi ilk göğüsleyenlerden oldu.

Ülkemizde TİP içinde entelektüel açıdan büyük bir devrimci mayalanma gerçekleştiğinde, TİP içerisindeki devrimci dinamikler reformist, revizyonist görüşleri parçalar ve gençlik hareketinin önder kadrolarının militan çıkışıyla '71 devrimci kopuşu gerçekleşir.

Asıl mayalanma PDA içinde gerçekleşir. Buradaki M-L kadrolar İbrahim yoldaşın BPKD ve 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden çıkardığı dersler ışığında hareket ederek, hem politik hem örgütsel olarak PDA'dan ve bunun başındaki revizyonist önderlikten kopar.

Elli yıllık suskunluğun son bulması, enternasyonal proletaryanın kızıl bayrağının ülkemiz topraklarında yeniden dalgalanması büyük bir öneme sahiptir. TKP/ML'nin ülkemiz işçi sınıfının kurmay heyeti olarak görevlerini yerine getirebilmesi için önemli olan şey, kendini sınıf teorisiyle silahlandırmasıdır. Çünkü yeni kurulan M-L partiler açısından en önemli görev,

kendilerini reformist, revizyonist görüş ve yapıardan ayırması, doğru bir teoriyle donatmasıdır. İbrahim yoldaş PDA içinde revizyonistlere karşı mücadelesinde sağlam bir Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung savunucusu olur, görüşlerini her bakımdan sistematize eder ve derinleştirir. Zaten İbrahim'i İbrahim yapan da MLM'yi bütünlüklü ele alması ve kavramasıdır.

İbrahim yoldaşın gerek PDA içerisindeki mücadelede, gerek partinin kurulmasında, gerek MLM'nin kavranmasında belirleyici etkisi olmuştur. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, siyasi-toplumsal çelişkilerin özellikleri, siyasal rejimin niteliği, ulusal sorunun esasları, devrimin yolu, örgütlenme ve çalışma ilkeleri... gibi birçok temel meselede yol gösterici olmuş, Halk Savaşı çizgisi, Türkiye devriminin strateji ve taktikleri, şehir-kır diyalektikliğinin rolü, sınıfların tahlili, mevzilenmesi, parti-ordu-cephe silahının kullanılması, halk içindeki çelişkilerin doğru tanzim edilmesi konularında öğretici olmuştur.

İbrahim yoldaşın görüşlerini incelediğimizde MLM'nin üç bileşeni, felsefe, ekonomi-politik, sınıf mücadelesi teorisi konularındaki hakimiyetini görürüz. Özellikle Marksist felsefeye nüfuz ettiğini, nesnel ile öznel ilişkisini büyük bir kafa açıklığı ile ele aldığını, ülkemizdeki başlıca çelişkileri ve çözüm yollarını materyalist diyalektik bakış açısıyla incelediğini "zıtların birliği",

"zıtların karşıtlığı" temel yasası gereğince çözümler getirdiğini görürüz. İbrahim yoldaş, kendi döneminin önder kadrolarından ayıran, komünist niteliğe büründüren en önemli özellikler bunlardır.

46 yıl önce Diyarbakır zindanında faşizmi yargılayan, "ser verip, sır vermeyen" direniş ruhunu yaşatan önder yoldaşın kısa yaşamına sığdırıldığı mücadele deneyimi, programatik görüşleri ve ilkeleri devrim yürüyüşümüzde önümüzü aydınlatmaya devam ediyor. İbrahim yoldaşın 70. doğum, 46. ölüm yıl dönümünde 1. Kongremizi gerçekleştirmenin haklı gururunu ve sevincini yaşıyoruz. Önder yoldaşın çizdiği kızıl güzergahta sebatla yürüyeceğimizin sözünü bir kez daha yinelerken, Yeni Demokratik Devrim, Sosyalizm, Komünizm hedefine umut bağlayan herkesi bir adım ileriye çıkmaya çağırıyoruz. Bu çağrı 47 yıllık mücadele tarihimizde şehit düşen yoldaşlarımızdır. 1. Kongremizin ışığında sınıf mücadelesini geliştirme, faşizme meydan okuma, sistemiçiliğe alan bırakmama, partimizi tüm yaşamın içinde politik bir güç haline getireceğiz. "1. Kongre Çizgisinde; Proleter Devrimciliği Kuşan, Tasfiyeciliğe Meydan Oku, Gerilla Savaşını Yükselt" şiarıyla gerçekleşen 1. Kongremiz çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye halkına armağan olsun.

Tüm hapishanelerden TKP/ML dava tutsakları

“1. Kongre Çizgisinde; Proleter Devrimciliği Kuşan, Tasfiyeciliğe Meydan Oku, Gerilla Savaşını Yükselt - I”

HABER MERKEZİ- TKP/ML-MK SB (Türkiye Komünist Partisi/Mark-sist Leninist-Merkez Komitesi Siyasi Büro) yaptığı açıklamayla TKP/ML'nin 1. Kongresi'ni yaptığını duyurdu. “1. Kongre Çizgisinde; Proleter Devrimciliği Kuşan, Tasfiyeciliğe Meydan Oku, Gerilla Savaşını Yükselt” ana şiarı ile gerçekleştirilen kongrede; “Programatik Görüşlerin ve Programsal Meselelerin Ele Alınması”, “Örgütsel Sorunlar ve Durumun Değerlendirilmesi”, “Önümüzdeki Sürece Dair Yönelim” başlıkları olmak üzere üç ana başlıkta tartışmalar gerçekleştirildiği ifade edildi. Kongrenin güvenli bir şekilde hedeflediği tartışmaları gerçekleştirerek sonlandığının belirtildiği açıklamada ülkenin sosyo-ekonomik yapısının yarı-feodal yarı-sömürge; devletin niteliğinin faşist-Kemalist diktatörlük olduğu; Demokratik Halk Devrimi'nin, Uzun Süreli Halk Savaşı ile yaşama geçireceği ve ulusal sorunun özünün pazar sorunu olduğu; bu sorunun Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı (KKTH) ile çözüme kavuşacağı ifade edildi. Kongrede tartışılan konuların ve önümüzdeki sürece ait yönelimlerin yer aldığı açıklamaları iki parça halinde güncelliğinden ve öneminden kaynaklı paylaşacağız. Yapılan açıklamanın ilk bölümü şu şekilde:

GİRİŞ

“**Kongremiz**, yüzlerce şehit yoldaşımızın, partimizin geleceği için, komünizm davasının yükselmesi için, Türk, Kürt ulusları ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın çilesine son vermek için, tüm ezilen toplumsal katmanların özgürlüğü için yarattığı birikimin, iddianın, umudun taçlandırılmasıdır.

Kongremiz, 47 yıl boyunca binlerce kadro ve militanla, yüzbinlerce kitlenin gelecek umudu için yüzünü kendisine dönmesini sağlamış bir tarihsel birikime ve sürekliliğe sahiptir. Partimizin kuruluş felsefesi, yöntemi ve kurulduğu süreç ve tarihsel koşullar partimizin özünü belirlemiştir. Önder İbrahim KAYPAKKAYA uluslararası düzeyde sınıf mücadelesinin yükseldiği, devrimci hareketin dinamik olduğu, zengin teorik tartışmaların yapıldığı bir dönem içinde partimizi kurmuştur. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yarattığı “cüreti ve ham-

leciliği”, uluslararası düzeyde sosyal ve ulusal temelde devrimci fikir ve tutumların “yıkıcılığı”, dünya ölçeğinde komünist kamp ile modern revizyonist kamp arasındaki saflaşmada ve mücadelede “ideolojik keskinliği”, 68 Devrimci Hareketi'nin 50 yıllık pasifizmin “ölü toprağını silkelemesini”, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ve köylülüğün toprak işgallerinin “koparıcılığı”, diyalektik-tarihsel materyalizmin “yönlendiriciliği”ni kuruluşunun temelleri yapmıştır. Bu temele dayanan partimiz, tam 47 yıl boyunca emperyalizmin, faşizmin örgütsel olarak tasfiye etme girişimlerine, yarattığı ideolojik tasfiye zeminine karşı da kararlı, sebatkar ve mücadeleci bir hat izlemeyi başarmıştır.

Partimizin komünist çizgisi 47 yıl boyunca parti içi iki çizgi mücadelesinin kaçınılmaz bir sonucu olarak burjuva çizginin sahipleri tarafından saldırıya uğramıştır. Partimizin çizgisine karşı oportünist-reformist-revizyonist saldırılar hiç eksilmemiştir. Partimizin Proleter devrimci özünden beslenen kadroları, militan ve taraftarlarıyla bu saldırıları bertaraf etmeyi bilmiştir.

Ve şimdi önderimiz kaypakkaya yoldaşın 70. doğum 46. ölüm yıl dönümünde 1. Kongremizi gerçekleştirerek, göndere çektiği kıvılcık bayrağı bir kez daha ona layık olma iddiası ile dalgalandırmanın gururunu yaşıyoruz. Ve bir kez daha ilan ediyoruz: Enternasyonal proleteryanın şanlı kıvılcık bayrağı partimizin 1. Kongresi ile Türkiye topraklarında dalgalandırılmaya devam ediyor.

Türk, Kürt Uluslarından ve Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Proletaryası ve Emekçi Halkımıza;

Partimiz 1. Kongresi'ni oldukça zorlu ve kritik bir dönem ve dönemeçte gerçekleştirdi. Zorlu ve kritik dönem ve dönemeç hem partimiz ve halk güçleri için geçerli, hem de emperyalist-kapitalist sistem ve faşist diktatörlük için geçerlidir.

Emperyalist-kapitalist sistemin ezilen dünya halklarına ve uluslarına karşı

ekonomik-askeri saldırılarını arttırdığı, köleliğe razı gelme ya da yok olmayı dayattığı pervasızlık derinleşerek devam ediyor. Tüm dünyayı saran sermayenin çölleştiren etkisi, tüm çirkinliğiyle yüzünü apaçık gösteriyor.

A s a - l a k emperyalist sermaye emekçilerin kanıyla beslenerek, tüm ezilen toplumsal kesimleri güçten düşürerek kendini yeniden üretme telaşı içinde. Ancak bu onun aynı zamanda krizli yapısının kaynağı durumundadır. Emperyalist-kapitalist sistem; kriz, savaş, ilhak, yüksek kar, kan ve gözyaşı makinası demektir. Emperyalist sistemin güç odakları bugün pazar savaşlarını daha kanlı, daha keskin, daha bir hırsıyla hayata geçirmektedir. Genç ve dinamik Çin sosyal-emperyalizmi yoğun meta ihracından aynı yoğunlukta sermaye ihracına evrilen gelişim hızıyla bugün gerilemekte olan ABD emperyalizminin pazar alanlarında ciddi düzeyde etki yaratarak rekabeti sertleştirmektedir. Rus emperyalizmi ve Çin sosyal-emperyalizmi geliştirdikleri ittifak ilişkisi ile askeri-politik alanda da ciddi bir etki yaratmış durumdadır. ABD emperyalizminin önceliğindeki “Batı emperyalist” blokta yaşanan çelişkiler derinleşirken ve rekabet güçlü bir karaktere bürünürken, Çin sosyal-emperyalizmi ve Rus emperyalizmi arasındaki ilişkiler güçlenmektedir. Bu durum yaşanan ekonomik-siyasi krizle birlikte pazar savaşlarını yoğunlaştırmakta, ihtilafı olan tüm alanlarda ciddi çatışma-savaş gerçekliği ortaya çıkmaktadır. Or-

tadoğu, Afrika bu çatışma alanlarının en önde geleni durumundadır. Bunun yanında Ukrayna, Balkanlar'da dengeler oynamakta pazar alanlarında ciddi rekabetler yaşanmaktadır. ABD emperyalizminin arka bahçesi Latin Amerika'da da ABD egemenliği sarsılmakta, toplumsal kargaşaya zemin olacak yarılmalar ve yeni denge arayışları-mücadelesi şekillenmektedir.

Dünyadaki bu tablo ülkemizin gidişatından bağımsız değildir. Yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi-sosyal-siyasal yapı gerçekliği uluslararası durum ve gelişmelerden ülkenin zaman kaybetmeksizin etkilenmesini getirmektedir. Faşist diktatörlük, içine girdiği siyasi krizle birlikte saldırılarının dozunu sürekli arttırmakta, bu saldırılarını gerçekleştirecek uygun bir siyasi biçim arayışını sürdürmektedir. Bu biçim arayışı sistemin dümenindeki egemen kılığın gücünü pekiştirmesine hizmet ettiği oranda, egemen sınıflar arası çatışmayı körüklemektedir. Egemen sınıflar arasındaki çatışmayı körükleyen bir başka olgu da emperyalist güçler arasındaki çatışmanın yoğunlaşmasından ileri gelmektedir.

Ancak nihayetinde faşist diktatörlük AKP-MHP ittifakıyla şekil bulan Tayyip Erdoğan önderliğinde kumanda edilen topyekün bir saldırganlık kampanyasını 4 yıldır hayata geçirmektedir. Halk yığınları yoğun bir siyasal saldırı altındadır. Adeta tüm temel ekonomik-sosyal-siyasal hakları gasp edilmekte, örgütlenme hakları faşizmin yasaları, KHK'ları, yargısı, askeri, polisi ve sivil faşist örgütlenmeleri ile ezilmeye çalışılmaktadır.

Devrimci, ilerici, demokratik güçlere karşı ise daha güçlü ve azgın bir sindirme saldırısı söz konusudur. Devrimci güçler özelde ise silahlı mücadele yürüten hareketler, en fazla saldırı altında olan güçlerdir. Partimiz de bu saldırının fazlasıyla etkisi altındadır. 25 yoldaşımız silah elde bu imha savaşında ölümsüzleşmiş, onlarca militan ve taraftarımız tutuklanmıştır.

Kürt Ulusal Hareketi ve mücadelesi bu süreç boyunca faşizmin temel ve öncelikli hedefi arasındadır. Başta Kürt gerilla güçleri olmak üzere, legal ve demokratik alandaki tüm ulusal

mücadele güçleri ezilmeye, biat etmeye ve diğer toplumsal güçlerden tecrit edilmeye çalışılmaktadır. Faşist diktatörlüğün Kürt politikası içeride ve dışarda yoğun siyasi-askeri saldırı biçimindedir. Faşizm bu yönelimle Rojava işgaline çıkmış, Afrin işgal edilmiş ve diğer kantonlar kuşatma altına alınmaya çalışılmıştır. Ancak bu tablo egemen sınıfların siyasi krizine çare olmamış, krizi yeniden üretmenin nedenleri olmuştur. Ekonomik alanda zaten yapısal olan ve sürekliliği olan kriz, dönemsel kriz içine girerek politik krizi derinleştiren, halk yığınlarının sistemle olan çelişkilerini boyutlandıran bir tablo oluşmasına neden olmuştur. Faşist diktatörlük Kürt meselesi ve bölgesel gelişmeler bağlamında varoluşsal bir kriz ve dönemeç içinde olduğu bilinciyle hareket etmekte, şekil almakta ve yönelim belirlemektedir. Bu anlamda gelecek süreç, her yönüyle siyasi ve toplumsal krizler ve patlamalara gebe koşulları olgunlaştırmaktadır.

Partimiz ve halk güçlerinin diğer öznelere esasta bu kritik, sıçramalı süreçlerin özelliklerine hakimiyeti söz konusudur. Ancak devrimci durumun daha da yükselme eğilimi içinde olduğu bu periyoda devrim programıyla hareket eden kesimlerin yaklaşımı, kendi sınıfsal duruşlarına uygun sentezlenmektedir. Devrimci hareketler ve diğer halk güçleri sistem dışılığın güçlendiği, devrimci mücadele ve müdahale isteğinin yoğunlaştığı bu sürece esasta hazır değildir. Özellikle bir süreçten beri tasfiyeciliğin ve sistem içiliğin, uzlaşmacılığın ve reformizmin çok yönlü etkileri bu hareketleri sarıp sarmalamıştır. Bu durum dünyaya sınıfsal temelde bakan, yorumlayan ve şekillenen yaklaşımları aşındırarak, devrim perspektifinden bakan tutumların dejenerasyonunu sağlamıştır. Bu aşılması gereken ideolojik bir sorun olarak halk güçleri içinde belirleyici bir yandır.

Partimiz de bu sürecin tüm etkilerini yaşamaktadır. Buna karşı keskin ve kesintisiz bir mücadele hattı benimsemiştir. Şimdi içine girilen böyle bir dönemde irade ve eylem birliğini yeniden sağlayacak en üst organını toplamakla kalmamış, parti tarihinde bir ilki başararak bir Kongreye süreci karşılamaya, güçlü adım atarak girmiştir.

Kongremiz, planlamaya uygun şekilde Ocak ayı içinde gerçekleşmiştir. Üst düzey bir güvenlik ve sistematik örgütlenmiştir. Tüm alanların katılımının sağlandığı platform, partimizin tüzüğünün emrettiği ölçütlere uygun olarak gerçekleştirilmiştir. Tüm güvenlik önlemleri alınarak Kongremiz güvenli ve sorunsuz bir şekilde dağılmış, tüm bileşenler yeni faaliyet alan-

larına sorunsuz bir şekilde ulaşmıştır.

Kongremiz, üç temel başlık üzerinden tartışmalarını gerçekleştirmiştir. Birincisi; **“Programatik Görüşlerin ve Programsal Meselelerin Ele Alınması”**, ikincisi; **“Örgütsel Sorunlar ve Durumun Değerlendirilmesi”** ve üçüncüsü; **“Önümüzdeki Sürece Dair Yönelim”**.

Kongreye hazırlık, oldukça uzun bir sürece yayılan tartışmalarla finalini gerçekleştirmiştir. Hazırlık evresinde, düşman darbelenmesi ile partide “darbeci ve hizipçi” yaklaşımlar boy vermiş ve nihayetinde “Parti ve savaş kaçını bir güruhun” partiden kendini ihraç etmesiyle süreç sonlanmıştır. Bunun yanında partimiz bu süreç boyunca düşmanın örgütsel darbeleri ile karşılaşmış, savaşın yakıcılığı ve yarattığı kayıplar ve sorunlarla boğuşmak zorunda kalmıştır. Bu anlamda özellikle partimizin kongre sürecine hazırlığında konsantrasyon kaybı yaşanmıştır. Örgütsel sorunlar ve gelişmeler sürece doğal olarak etki etmiştir. Bu tüm faaliyetlere ve hazırlıklara da yansımıştır. Nihayetinde; bu tabloya ve düşmanın ciddi yoğunlaşmasına rağmen partimiz Kongresini güvenli ve hedeflediği tartışmaları gerçekleştirerek sonuçlandırmıştır.

1. PROGRAMATİK GÖRÜŞLERİN VE PROGRAMSAL MESELELERİN ELE ALINMASI

Ülkenin sosyal ve ekonomik yapısı üzerine elde olan çalışmalar ve yeni çalışmalarla birlikte tartışılarak değerlendirme yapılmıştır. Önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın yarı-feodal, yarı-sömürge sosyo-ekonomik yapı tespiti kongremizde onaylanmıştır. Önder yoldaşın, bu konudaki teorik tutumu ve yönteminin esasta doğru olduğu belirlenmiştir. Önder yoldaşın bugüne yaşanan nicelik değişimlere dair odaklanma sağlanarak tartışmalar derinleştirilmiştir. Özellikle yarı-feodal iktisadi yapının karakteristiğine ve teorik açılımına dair partimizin yetersizlikleri vurgulanmıştır. Bu ekonomik sistemin emperyalizm çağında aldığı karakter ve kalıcılığı özelliğine dair teorik belirlemeler kabul edilmiştir. Kapitalizmin ve feodalizmin iç yasaları, emperyalizmin tarihsel niteliği, sermaye birikim sürecinin tarihsel özelliği, üretim ilişkileri ve onu belirleyen mülkiyet ilişkileri, kır-kent ilişkisi ve değişen demografik duruma dair incelemeler değerlendirilmiştir. Tüm iktisadi ve sosyal dokuya dair veriler üzerinden yapılan tartışmalarda, yarı-feodal yapının bulunduğu ve kendini yeniden üretmek için hakim üretim ilişkisi biçimi olarak varlığını sürdürdüğü tespit edilmiştir. Partimiz bu konuya dair son 6 aydır yapılan inceleme, araştırma döküma-

nına gerçekleşen tartışmalar ışığında biçim vermiştir.

Devrimin Yolu (Uzun Süreli Halk Savaşı): Partimizin 47 yıllık mücadelesi, Yeni Demokratik Devrim hedefine odaklı, Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi ekseninde bir hat ile örülmüştür. Programatik görüşlerimizde temel devrim stratejimiz budur. Devrimin üç silahlı olan Parti, Ordu ve Birleşik Cephe'yi geliştirmeye ve örgütlemeye odaklı hattımız tavizsiz bir şekilde sürdürülmüştür. Devrim stratejimizde işçi sınıfı önder, köylülük ise temel güç olarak belirlenmiştir. İşçi-köylü ittifakına dayalı Demokratik Halk Devrimi stratejimizin var olan tüm sosyal, ekonomik, siyasi gelişme ve nicelik değişimlerine rağmen geçerliliği korunmaktadır. Köylük bölgelerdeki nüfusun azalması, Köylü Gerilla Savaşı'nda özünü bulan ve Kızıl Siyasi İktidarlar yoluyla parça parça iktidarı alma hedefinin değişmesini getirmemiştir. Kaypakkaya'nın Beş Temel Belge'sinde işlediği ve genel hatlarını çizdiği Yeni Demokratik Devrim (Demokratik Halk Devrimi) ve Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi geçerliliğini korumaktadır. Kongremiz bunu onaylamıştır.

Partimiz bu bağlamda stratejik savunma aşamasında, devrimimizin durumu üzerine tartışmış, savaş politikamızı ve taktik yönelimimizi belirleme, somutlama ve aşamalandırma yaklaşımı içinde olmuştur. 47 yıllık birikim ve deneyim, gelişim ve gerileme aşamalarını, içinde bulunduğu durumunu, savaşçı bir parti olma gerekliliğini somutlayarak Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi doğrultusunda Gerilla Savaşı'na daha güçlü sarılma zorunluluğunu belirlemiştir.

Devrim, Yeni Demokratik Devrim (Demokratik Halk Devrimi) ve Sosyalizm üzerine yürütülen tartışmalarda temel Marksist-Leninist-Maoist ilkelerin altı çizilmiştir. Devrim meselesinin öncü ve öndersiz, partisiz olamayacağı, bunun dışındaki “devrim” kavramına dair yaklaşımların ve kullanımların devrimin bir alt-üst oluş olduğu olgusunu kararttığı kararına varıldı. Özellikle uluslararası ölçekte kendiliğinden hareketlerin ortaya çıkardığı kimi sonuçları devrim olarak tanımlamanın gerçeğe tekabül etmediği, bu yaklaşımların kavramların sınıfsallığı, gerçek özünü yok saydığı görülmektedir. Sistemin yıkılmaksızın halk hareketleri ile aldığı zorunlu yeni biçimlerin “devrim” olarak sunulmasının halkı yanlış bilinçlendirdiği, örgütlü ve silahlı mücadele ile tüm sistemi yıkan ve parçalayarak gerçekleşecek devrim fikrine yabancılaştırdığı, ötediğide ve bir yanılısama yarattığı açıktır. Buna karşı partimiz öteden beri var olan tutumunu ve

yaklaşımını korumaktadır.

Bu bağlamda ülke devrimimizin özü ve niteliği meselesinde özellikle sorunu sadece Faşizmin yarattığı siyasi, sosyal özgürlüklerin sınırlandırılması içeren “Demokratik muhtevaya” hapsedilemeyeceğine dair karar oluşturulmuştur. Devrimimiz bunu da içermekle birlikte özü toprak devrimi olan, tüm feodal, yarı-feodal ilişki biçimlerini süpürüp atan Yeni Demokratik Devrim karakterindedir. Buna dair özellikle yaşanan muğlaklığın devrimimizin özüne dair bir sapma olduğu değerlendirilmiştir. Ülkedeki demokrasi sorununun çözümünün proleter devrimin bir parçası olan Yeni Demokratik Devrim'in görevi olduğu, oradan durmaksızın proleterya önderliğinde Sosyalist Devrim'in inşa edileceği ve komünizm'e kadar bu sürecin Proleter Kültür Devrimleriyle alt-üst oluşlarla devam ettirilmesi zorunluluğu esasta ideolojik bir tutum ve yaklaşım olduğu vurgulanmıştır.

Partimiz, süreçte en önemli sorunlardan birisinin sosyalizmden geri dönüşlere, nedenlerine dair kitlelerde oluşan muğlaklığın, halk hareketlerinde yansıyan ideolojik sorunların ve en önemlisi de sosyalizme yönelik güvensizliklerin ortadan kaldırılması görevi olduğunu belirlemiştir. Bu bağlamda sosyalizmden geriye dönüşlerle birlikte ideolojik kırılmaların komünist hareketler ve devrimci hareketlerde yansımaları bulduğu açıktır. Partimiz, bu konuya dair Mao Zedung yoldaşın yaklaşımlarına ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin deneyimlerine yasalanarak, ideolojik mücadeleyi derinleştirmek, oluşan güvensizliği ortadan kaldırmak ve sınıf mücadelesinin yükseltilmesini bu temele dayanarak gerçekleştireceğine dair irade oluşturmuştur.

Bir diğer mesele ise tam da bu bağlama oturan devlet ve bir devlet biçimi olarak faşizm üzerine yürütülen tartışma olmuştur. Faşizmin, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının emperyalist-kapitalist sisteme bağlılığının ve sürekli olarak yaşanan siyasi-ekonomik krizin dayattığı bir ihtiyaç ve zorunluluk olduğu vurgulanmıştır. Bunun dışında faşizmin bir egemen sınıf kliğinin ya da bir parti diktatörlüğünün egemenliği biçimindeki yaklaşımları reddetmiştir. Faşist Kemalist Diktatörlük kavramının yerinde ve doğru, ülkemizde özgünleşmiş ideolojik-siyasal tanımı olduğu vurgulanmıştır. Bunun dışındaki tüm tanım ve yaklaşımların faşizmin kavranmasında, Türk egemen sınıflarının niteliğinin anlaşılmasında kafa karışıklığından kaynaklandığı ve bu yaklaşımlarla sorunun özünün muğlaklaştırıldığı kararına varılmıştır.

Ulusal Sorun ve Milliyetler Sorunu; Partimiz kongresi, çok uluslu ve çok milliyetli toplumsal yapıya dair önder Kaypakkaya'nın belirlediği yaklaşımı ve tutumu onaylamıştır. Kongremiz, önderimizin ulusal sorun ve özelde Kürt sorununa dair bilimsel yaklaşımlarının takipçisi olacağını beyan etmiştir. Ulusal sorunun özünün pazar sorunu olduğu, Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı'nın (KKTH) kayıtsız şartsız kabul edilmesi ve ancak bu şart altında ulusal sorunun çözüme kavuşacağını, Kürt ulusunun özgürleşmesi meselesinin devrimimizin en önemli sorunlarından biri olduğu belirlenmiştir. Emperyalizm çağında ulusal sorunun tam ve esaslı çözümünün proleter devrimlerin bir parçası olması zorunluluğu ve proletaryanın bu soruna önderlik etmesi zorunluluktur. Kürt ulusal sorununun Yeni Demokratik Devrim ile yaygın ve geniş temelde özerkliği içeren ve KKTH'nın garantiye alınacağı ve tam çözümün gerçekleşeceği yaklaşımı benimsenmiştir.

Kürt ulusal sorununun Kaypakkaya yoldaştan bugüne geldiği yeni durum, toplumsal ve siyasal yaşamdaki ve devrimdeki yeri üzerine tartışmalar gerçekleştirilmiştir. Kürt ulusu 47 yıl öncesine göre hem ulus bilinci edinme, hem ulusal kurtuluş programına kavuşma, hem de ulusal hareketin geldiği evre açısından ciddi gelişmeler kaydetmiştir. Kürt ulusal bilinci ve bu eksendeki mücadele siyasal süreci etkileyen ve belirleyen özellikler kazanmıştır. Bu anlamda devrimimizin özünü belirleyen olmasa da siyasal ve toplumsal dinamiklerini etkileyen bir karaktere sahiptir. Özellikle Kürt ulusal bilinci her geçen gün daha fazla gelişmekte, bir program dahilinde daha örgütlü ve siyasal düzey kazanmış durumdadır. Bu bağlamda ulusal mücadelelerin tarihsel olarak devlet kurma eğilimi, bu nedenlerden kaynaklı Kürt ulusunda daha güçlü bir hal almıştır. Bu gelişmeler partimizin bu soruna daha fazla yoğunlaşması, daha yakından ilgilenmesi, bu çelişkiyi toplumsal devrimimizin daha dinamik ögesi olarak ele alma yaklaşımı oluşmuştur.

Partimiz bu sorunu tarihinin her döneminde tartışmış, meseleyi ulusal

hareketin geldiği noktaya birlikte ele almıştır. Kongremiz, partimizin bu noktada oluşturduğu birikime yaslanma yaklaşımını benimsemiştir. Gelişen aşamada ulusal sorunun özüne ve niteliğine dair bir değişim olmadığı, ancak toplumsal çelişkilere ve siyasal sürece mücadelecilik karakteri ve kazanılan ulusal bilinç ve taleplerle daha fazla tesir ettiği belirlenmiştir. Partimiz bu sorunu devrim mücadelesinin esaslı konularından biri olarak

görmektedir. Kongremiz sorunun, politik karşıtlık niteliğini daha güçlü açığa çıkararak ve var olan çizgisini sahiplenip siyasal güç haline getirerek hareket etme kararlılığında.

Partimiz, Kürt Ulusal Hareketi'nin ulusal sorunu çözme adına, "Demokratik Özerklik", "Demokratik Konfederalizm" paradigmasını uluslararası gelişmeler ve dengelerin değişiminin sonucu olarak görmektedir. Bu paradigma, ulusal sorunun devrimci çözümünü içermeyen, ezilen Kürt ulusunun özgürlüğünü sağlayacak KKTH'ni kazanma eğilimiyle çelişik olan, ezen Türk ulus egemenliğine verilmiş esaslı bir taviz olarak değerlendirmektedir. Sistem içi ve sınıf uzlaşmacı niteliğinden dolayı eleştiren konumunu sürdürmektedir. Bu bağlamda Kürt Ulusal Hareketi'ni, Silahlı Reformist Ulusal Hareket olarak görmektedir. Bu niteliğiyle de devrimin müttefiki, halk güçleri içinde yer alan, bir siyasal hareket olarak değerlendirmeye devam etmektedir.

Bu temel meseleler dışında programatik görüşleri içeren ve program sorunu olan "Emperyalist-kapitalist sistem ve genel durumu" meselesinde partimiz özellikle "ultra emperyalizm", "yeni emperyalist odaklar ve güçler", "tekellerin devletler üstü

karakteri", "Küreselleşme ve emperyalist tekellerin rekabetsiz, işbirliğine dayalı uyumu", "emperyalist hegemonya ve emperyalizmin yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde oynadığı rol" meselelerini gözden geçirmiştir. Özellikle uluslararası ve ulusal ölçekte emperyalizmin savaş, yağma ve asalak yapısının onun sermaye ihraç eden niteliğinden ileri gelen özelliklerinin silikleştirildiği, bu anlamda Lenin yoldaşın ve daha sonrasında Mao

öznesi olan bir çok kadın hareketi söz konusudur. Bu mücadele yaşanan sorunlarla birlikte sürekli gelişmekte ve ilerlemektedir. Bu sorun karşısında "hak kazanma" mücadelesi veren örgütlenmeler ve güçlerle müttefiklik ilişkisi temelinde eylem birlikleri oluşturma yaklaşımını koruma ve bunu geliştirme kararı alınmıştır.

Ezilen inançlar meselesi, toplumumuz çok inançlı yapıya sahiptir, tarihsel olarak ezilen inançlar temel özgürlüklerinden ve demokratik haklarından mahrum bırakılmıştır. Sadece bununla yetinilmemiş Sünni inanç sistemi dışındaki kesimler yoğun baskı, katliam ve asimilasyon politikalarına maruz kalmıştır. Bu sebepten Sünni inancı dışındaki diğer inançlara özgürlük meselesi demokratik bir hak ve doğal olarak Yeni Demokratik Devrim'in mücadele konularından birisidir. Partimizin, bu soruna dair bir mücadele süreci ve deneyimi söz konusudur. Bu çelişkinin devrimin lehine dönen bir dinamik

yoldaşın emperyalizmin özü, sınıfsal yapısı ve yönelimi noktasında belirlediği kriterlerin aşındırılmasına karşı bu iki büyük ustanın ortaya koyduğu temellerin geçerliliğini koruduğu vurgusu yapılmıştır.

Kongremizin program temelinde tartıştığı ve toplumsal devrimde önemli sorunlar olarak gördüğü diğer konu ise ezilen cins sorunu olan **kadın meselesi içinde LGBTİ'ler** de mücadelesinin önemli konularından biridir. Bu soruna dair geçmişten bugüne tutuk olan partimizin özellikle 8. Konferans ve sonrası konuya dair yoğunlaşma ve odaklanmasında olumlu bir gelişme yaşanmıştır. Ancak bu konuda partimizde yaşanan sapmalar da tespit edilmiştir. Sorunun toplumsal karakterine dair partimizin var olan yoğunlaşmasını sürdürmesi, devrim süreciyle birlikte ilişkilendirilmesi ve kendine has çelişkileri ve özellikleriyle ele alınması gerektiği kararına varılmıştır. Partimiz, bu toplumsal sorunun özgün karakterini, iç ilişkilerini asla gözden kaçırmadan ancak soruna sınıfsal bakış açısından bakmayı unutmadan ele alma kararını benimsemiştir. Ezen cinsle mücadelenin sınıfsal ve toplumsal mücadelede dinamik bir rotası vardır. Bu mücadelenin

yanı vardır. Partimiz sorunu sistem içi sınırlara ve çözüme hapsedmek yerine, bu çelişkinin yarattığı demokratik bilinç ve mücadele dinamiklerine yaslanmaktadır. Bu dinamikler üzerinden perspektif oluşturmaktadır. Nihayetinde kısıtlanan, yok sayılan ve gasp edilen tüm demokratik haklar sınıf mücadelesinin konusudur. İnanç farklılığına dayalı çelişkilerin sınıfsal çelişkileri örtüleyen, öteleyen karakteri, partimizin inançlara eşitlik meselesini demokratik bir sorun ve ortadan kaldırılması gereken bir durum olarak belirlemesini getirir. Toplumun inançlara göre bölünmesine ve parçalanmasına, ezilenlerin arasına bu eksenle düşmanlık tohumları saçılmasına karşı mücadeleyi benimser.

Partimiz bunların yanında Çevre, Gençlik, Kültür, Sanat, Geri Cephe, Kısa Parti Programı, Kısa Yeni Demokratik Devrim Programı, Yayın, Enternasyonal politika gibi başlıklar üzerinde de programatik görüşleri tartışmış karar altına almıştır. Ayrıca tüzüğe ilişkin getirilen değişiklik önerileri de tartışılmış ve belli maddelerin düzenlenmesi ve düzeltilmesi karar altına alınmıştır.

(DEVAM EDECEK)

PARTİ İLE KUŞAN, HALK SAVAŞI

Proletarya Partisi, 47 yıllık kesintisiz sürdürdüğü Yeni Demokratik Devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesini bugün gerçekleştirdiği ilk kongresiyle yeni bir evreye taşımıştır. Kongre hiç kuşkusuz programatik görüşlerden, program oluşturmaya geçen ve bu soruna açıklık getiren yanıyla önemlidir. Ancak içinde geçtiğimiz karmaşık, kaotik ve devrimci durumun daha da yükselmeye başladığı böylesi bir dönemde komünist öncünün kongresini gerçekleştirmesi daha da önemlidir. Gerçekleşen kongre faşizmin yoğun kuşatması, saldırıları ve ciddi engelleme ve engelleme çabalarına rağmen başarıyla ve kayıpsız yapılması örgütlenme yeteneğini geliştirmek açısından da anlamlıdır. Kongre aynı zamanda Proletarya Partisi içinde boy veren Parti ve Savaş Kaçını Hızlı Güruh'un saldırıları sonrası irade birliğini sağlaması, yoluna daha güçlü ve sağlam adımlarla devam ettiğini göstermesi açısından da önemlidir.

Fakat kongreye, büyümlü bir misyon yüklemek, birikmiş ve devam eden sorunlar karşısında “derhal” çözüm üretme sorumluluğu vermek öznel ve nesnel duruma yabancı olmak anlamına gelecektir. Kongre hiç kuşkusuz hem programatik meselelere, hem örgütsel sorunlara hem de sınıf mücadelesinin geliştirilmesini içeren politik güç olma açmazına karşı bir yönelim, bir planlama ve hat oluşturmuştur. Nihayetinde Marks yoldaşın şu yaklaşımını gerçekleştirmiş kongre sonrası anımsatmakta fayda vardır: “İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme, bir düzine programdan daha önemlidir.” Bu sınıf mücadelesinin iç dinamiklerine, şekil ve biçim veren toplumsal hareket ve gelişme olduğuna yapılan çok güçlü bir vurgudur. Her devrimci program sınıf mücadelesinin yarattığı ihtiyaçların bir sonucudur. Ancak komünistlerin programı tarih ve toplum bilimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm’in kılı kırk yaran süzgecinden geçmek zorundadır. Bunu sağlayacak olan ise bizzat Proletarya Partisi'nin kendisi ve onun en yüksek iradesi olan kongresidir. Proletarya Partisi kuşkusuz bunu gerçekleştirmiş, toplumsal ve sosyal ilerlemeye ve gelişmelere uyumlu bir şekilde 47 yılı değerlendirerek güçlü bir adım atmıştır. Şimdi sıra; ileri doğru adımlar atma, gerçek ilerlemeler sağlama ve oluşmuş iradeyi zengin-

Proletarya Partisi'nin “Gerilla savaşına” dair özel vurgusu basit bir genel siyasi çizgi vurgusu olarak kavranmamalıdır. Geleneksel “parti sloganı” olarak hiç görülmemelidir. Proletaryanın tarihsel rolünün kavranışına paralel olarak devrimin bu esas halkasına dair kavrayış derinleşecek, güçlenecek, ciddileşecek ve iktidar odaklı bir yaşam, düşünüş, yönelim tüm parti örgütlenmesine sirayet edecektir.

leştirme, gelişmenin yasasına uygun olarak var olan durumu aşma iradesi gösterilmesindedir.

PARTİ VE SAVAŞ

Proletarya Partisi kongre deklarasyonunda “Partimiz, en temel sorunu olarak partinin örgütlenmesinin geliştirilmesi, yaygınlaştırılması, yetkinleştirilmesi ve savaşın yükseltilmesi olarak belirlemiştir. Savaşçı ve militan bir parti ve örgütlenmesinin gerçekleştirilmesi esas yönelim olarak belirlenmiştir.” Bu yönelim içinden geçilen sürecin ideolojik, politik, örgütsel sorunları ve sınıf mücadelesinin düzeyi ve gelişme dinamikleri düşünüldüğünde oldukça önemlidir. Kuşkusuz bu hedefe yönelirken şu ideolojik ve özsel tutum asla unutulmayacak, sıkı bir şekilde buna tutunulacaktır: Tüm sınıf ayrımlarını, tüm üretim ilişkilerini, tüm toplumsal ilişkileri ve bunların ürünü tüm fikirlerin devrimleşmesi. Bu bütünlük içinde sorunlar irdelenecek, devrimin strateji ve taktik ilişkisi, esas ve tali ayrımları, zorun tarihsel rolü yanında somut durumda nasıl biçim alacağı belirlenecektir. Hiç kuşkusuz bu yaklaşım “anarşizme”, “tasfiyeciliğe”, “reformizme”, “revizyonizme”, “pasifist gevzeleliğe” karşı keskin bir duruşa

dönüşme zemini yaratacaktır. “Halkçı devrimcilikle”, reformizm rüzgarıyla, dogmatik “sınıf devrimcileriyle”, “kitle kuyrukçuluğuyla” arasına kalın bir çizgi çekilecektir.

Savaş meselesi yani Uzun Süreli Halk Savaşı meselesi ülkemizde politik iktidar meselesinde temel strateji ve yönelimi içerir. Toplumsal, siyasal sorunlar ve çelişkilerin her biri şiddete dayalı çözümü içeren yapıya sahiptir. Hiç kuşkusuz bunun temel nedeni de yarı-feodal, yarı-sömürge iktisadi-sosyal yapıdır. Bu durum kır-kent nüfusu arasındaki oranın değişimine, emperyalist sermayenin kompadorları palazlandıran gerçekliğine, üretim araçlarının gelişimine, işçi sınıfındaki nicelik değişimlerine, Kürt ulusal bilincinin ve mücadelesinin geldiği evreye ve siyasal dengelere etkilerine rağmen özünü korumaktadır. Gelişmelerin seyri özü toprak devrimi olan, Köylü Gerilla Savaşı'na dayalı iktidar mücadelesiyle hedeflenen Yeni Demokratik Devrim hedefini değiştirmemektedir. Yeni Demokratik Devrim'in gerçekleştireceği görevleri hafifletmekte, onların daha hızlı çözümlenmesine maddi olanaklar sunmaktadır. Ancak hala toplumsal, iktisadi, siyasal ve sosyal çelişkilerin yarattığı dinamikler Yeni Demokratik Devrim

görevine işaret etmektedir. Bunu ise Uzun Süreli Halk Savaşı ile iktidarın parça parça alınması sağlayabilecektir.

DEVİRİMCİ DURUM VE KONUMLANMA MESELESİ

Savaş meselesinin ana halkası hiç kuşkusuz gerilla mücadelesidir. Savaş aynı zamanda partinin niteliği meselesiyle de dolaysız ilişkilidir. Savaş kumanda edecek bir partinin buna uygun şekil alması, yaşamın her alanında, her sorun karşısında özgünleştirerek bu karakteri gözeterek çelişkilerle müdahale etmesi gereklidir. Bu bağlamda savaş ve özelde partinin kendi savaş tarihine yaklaşımı ve bunu gözden geçirerek partiye yeniden nasıl şekil vereceği önemlidir. Toplumsal çelişkiler karşısında zorun ve ona bağlı olarak savaş aygıtının ne biçimde ve nasıl kullanılacağı bilhassa önemlidir. Zira devrimci mücadelede çelişkileri doğru tespit etmek yetmemektedir. Ona nasıl ve ne biçimde müdahale edileceği, müdahalenin nesnel durumla uyumlu olup olmadığı, çelişkileri keskinleştirip siyasal özünü açığa çıkarıp çıkarmadığı, öznel gücün bilhassa kendini koruma yasasına uygun müdahale biçimi geliştirip geliştirmediği oldukça önemlidir. Zira bunlar aynı zamanda sağ ve sol sap-

LIK SAVAŞI İLE KAZAN!

malara karşı yerinde ve zamanında yönelmeye de getirecektir.

Proletarya Partisi uzun bir dönemdir savaş çizgisindeki tüm ısrar ve kararlılığına rağmen, bir bütün partiyi ve örgütlülüklerini savaşa göre şekillendirme, parlamentarist tasfiyeciliğe, legalizme ve pasifizme karşı donanımlı kılma noktasında ciddi yetersizlikler içinde olmuştur. 8. Konferans'tan bugüne toplumsal ve siyasal temelde ciddi çalkantılar, sınıf mücadelesinde kabarmalar ve yine geri çekilmeler olmasına rağmen tüm bu gelişmelere göre biçimlenen, şekil alan, bunları doğru temelde karşılayan bir parti ve parti örgütlenmesi yaratılmamıştır. Özellikle iktidar perspektifli, düşmana kapalı, sistem içiliğe karşı donanımlı, ideolojik planda tasfiyeciliğin kuşatmasına karşı tutarlı komünist tutum yerine sağa doğru meyleden parti örgütlülükleri ve bir önderlik söz konusu olmuştur. Devrimci durumun son 11 yıl boyunca ciddi kabarmalara sahne olduğu, büyük ve kitlesel hareketlerin tüm siyasal sistemi ve toplumsal güçleri etkilediği, Kürt meselesinin devrimci dinamikleri tetiklediği politik yönelimlerin hayat bulduğu, ciddi ekonomik krizlerin boy verdiği koşullarda savaşı bir parti, önderleşen bir çizgi, politik güç haline gelen bir yönelim gerçekleşmemiştir.

Bunun ana nedeni kuşkusuz siyasal çelişkilerin keskinleşmesini sağlayacak savaş çizgisinin uygulanmamış olmasıdır. Parti önderliğinin bu hatta odaklanan, yönelen, koparan, yıkan ve inşa eden bir hatta tutuk kalmış olmasıdır. Bu bağlamda partinin kendisi de bu fırsat ve olanakları kullanacak bir odaklanma, inceleme ve önderliği iteleyecek bir dinamik olamamıştır. Bu partinin iddiasıyla ilgili bir meseledir. Süreci karşılamaya yönelik kafa karışıklığının, genel tasfiyeci ve sağcı iklimin tüm etkilerine açık hale gelmesinden kaynaklanmaktadır. Bu cüretli hamleler yapmada, örgütlenmelerini buna hazırlıklı kılmada, kesin ve kararlı bir duruş oluşturmada ciddi yalpalanmalara neden olmuştur. Bu başarısızlık durumu, militan ve savaşı bir partiyi ihtiyaç olarak görmemeye açıklanabilir. Bunun nedeni ise partinin meseleler karşısında proleter devrimci çizgiyle ilişkilendirilmesi, partinin genel siyasi çizgisinin kav-

ranışındaki yetmezlikle açıklanabilir. Partinin genel siyasi çizgisine yönelik güvensizlik hiç kuşkusuz önderlikten başlayarak, bu çizgiye karşı yılgınlığa dönüşmüş bir tarihsel arka plana sahiptir. Bunda özellikle 1976'da Mao Zedung yoldaşın ölümüyle birlikte sosyalizmde geri dönüşlerin tam bir bütünlüğe kavuşması, 1990'larla birlikte bir fırtına biçimine dönüşen anti-komünist dalganın yarattığı etki büyüktür. Buna karşı tüm yapısını, sınıf mücadelesinin kuşatılmışlığı içinde güçlü bilimsel analizlerle donatarak, devrimci teoriyi bir silaha dönüştürerek karşılamada düşülen zayıflık gelişmenin ya da zayıflamanın dinamiklerini kavramada sorunlar çıkmasına yol açmıştır.

Savaşı ve militan bir parti yaratmak, çelişki çözme kabiliyeti ile doğrudan ilintilidir. Gelişmelere hakim olan, bunları devrimci teoriyle ortaya koyabilen bir parti aynı zamanda karşısına çıkan her çelişki karşısında çözüm gücü olan bir yeteneği de kazanabilir. Militanlaşma ve savaşı bir kimlik kazanma süreci de bununla doğru orantılı olacaktır. Bu anlamda hiç tereddüt etmeden partinin kongresi teoriye ilgisizliği, çelişkileri bilimsel şekilde analiz etme ve komünist tutumla bunlara yaklaşmadaki zaafiyeti, Uzun Süreli Halk Savaşı'nın ruhuna uygun olan proleter sabır ve metanet yerine küçük-burjuva aceleciliği, parti ve sınıf mücadelesinin tarihsel deneyimlerine karşı "balık hafızasından hallice" olan gerçekliğini kabullenerek sürece yaklaşma iradesi göstermiştir. Bu tutum önümüzdeki sürece damgasını vuracak, sınıf mücadelesinin sunduğu her fırsat ve olanak ona yoğunlaşan ve politik güç haline gelecek adımlar atılarak değerlendirilmeye çalışılacaktır.

DEVİRİMİZİN ŞAH DAMARI

Parti örgütlenmeleri bu yaklaşımla donanarak hazırlanmalıdır. Bu savaşı ve militanlığın yakalanacağı esas halka ise Gerilla Savaşı'na odaklı çizgidir kuşkusuz. Gerilla mücadelesi hem örgütlenmede, hem bir sistematiği oluşturmada, hem iktidar alanları inşa etmede, hem devrimci mücadeleye inancı sağlamlaştıracak ideolojik donanımı sağlamada, hem kitlelerin bilincini kuşatan gerici zincirleri kırmada, hem proletaryanın di-

ğer sınıflar üzerinde ideolojik ve örgütsel hegemonyasını sağlamada, hem de çelişkileri politik bir güce çevirmede yönlendirici, belirleyici bir mücadele aracıdır. Devrimci çizgimizin şah damarıdır. Gerilla mücadelesini ele alış silahı kuşanıp dağa çıkma ve politikleşmiş askeri bir örgüt yaratma meselesi değildir kuşkusuz. Komünist parti önderliğinde, bir programla, her sürecinin aşamalandırıldığı ve sürekliliği sağlanmaya odaklandığı, devrimci durumun yükselme dönemlerinde olabildiğince güçlendirildiği, Kızıl Siyasi İktidarlar perspektifine mutlak bağlılıkla çalışma tarzı askeri çizgisi ve kitle çizgisinin inşa edildiği bir yaklaşımla ele alınmalıdır. Proletarya Partisi'nin gerilla mücadelesine yönelik çok ciddi deneyimleri söz konusudur. Bu deneyimler ve birikimler, partinin ve onun önderliğinin bıkmadan usanmadan gerçekleştireceği titiz incelemelerle başvuracağı bir olgu olmalıdır. Parti önderliği ve parti aynı zamanda somut durumda gerilla mücadelesinin sorunlarına, yetmezliklerine, yönelimine olabildiğince odaklanmış incelemeler yapmak zorundadır. Bu durum çelişkilerin dinamik yanını keşfetmek, esas yanını ortaya çıkarmak ve tüm savaş gücünü bunu hayata geçirmeye sevk etme sorumluluğunu doğurur. Gerilla Savaşı'nın lokal ve yerel çelişkiler dışında, bütünlüklü çelişkilere uygun konumlanması, devrimi örgütleyen yapısıyla sistemi yıkarken sistem kurması karakteri ancak parti önderliğinin buna doğru önderlik etmesiyle olanaklıdır.

Proletarya Partisi gerilla mücadelesinin zorunluluğuna ve devrimci savaş çizgisinin ana halkası olma meselesine esasta riayet etmiştir. Ancak bunu geliştirme, sevk ve kumanda etme, tüm partiyi bunun etrafında düşünen ve şekillenen yapıya kavuşturma da yetersiz kalmıştır. Özellikle 8. Konferans sonrası Halk Savaşı'nı geliştirmeye odaklı yönelim, en başta buna uygun şekillene-meyen, bütünlük kazanamayan önderlik çizgisiyle akamete uğramıştır. Budur ki, devrimci durumun uygun olduğu koşullar gerilla savaşına odaklı konumlanması, bunun yarattığı fırsatları bu mücadelenin sağlamlaşması için kullanamamıştır. Bu

yetersizlik, partinin ideolojik duruşunda ve genel siyasi çizgisine karşı güvensizlikte aranmalıdır kuşkusuz. Çok ciddi dönemeçlerin, süreçlerin, eşiklerin yaşandığı tarihsel dönemlerin yeterli düzeyde karşılanmadığı bir parti gerçekliği vardır. Son 11 yılda da bu durum söz konusudur. Gerilla Savaşı'na tutunmakla yetinen, onun politik gücünü ve niteliğini kavramaktan uzak bir parti ve önderlik sorunu yaşanmıştır. Proletaryanın tarihsel rolüne ve misyonuna uzaklaşma hali onun kumanda edeceği genel siyasi çizgiye ve savaş çizgisine de uzaklaşma kaçınılmaz olmuştur. Bu anlamda Gerilla Savaşı'nın rolüne ve niteliğine yönelik "romantizmden" malül bir kültürel şekillenişin aşıldığı, devrim ihtiyaçlarının içselleştirildiği bir yaklaşım partide daha hızlı ve güçlü şekilde inşa edilmeye çalışılacaktır.

Proletarya Partisi'nin "Gerilla Savaşı'na" dair özel vurgusu basit bir genel siyasi çizgi vurgusu olarak kavranmamalıdır. Geleneksel "parti sloganı" olarak hiç görülmemelidir. Proletaryanın tarihsel rolünün kavranışına paralel olarak devrimin bu esas halkasına dair kavrayış derinleşecek, güçlenecek, ciddileşecek ve iktidar odaklı bir yaşam, düşünüş, yönelim tüm parti örgütlenmesine sirayet edecektir. Aksi takdirde devrimci savaşın ve gerilla mücadelesinin "büyüleyici romantizmi"ni aşamayan bir döngü ile politik güç olanakları yine parti eliyle kenara itilecektir.

Bu sebepten Proletarya Partisi'nin "Proleter devrimciliği kuşan, tasfiyeciliğe meydan oku, gerilla savaşını yükselt" şiarının derinlemesine kavranması zorunludur. Bir birini tamamlayan, ideolojik, politik, örgütsel ve askeri bir şekillenmiş emri ve talimatı söz konusudur. Her birinin diğerini beslediği, yeniden üretmesini sağladığı, sıkı disiplinli ve her çelişki karşısında güçlenerek çıkmayı göze almış bir partinin yaratıldığı bir yönelim örülmelidir. Sorumluluk ve talimat büyüktür. İleri adım atmak ve gerçek gelişmeler kaydetmek ise mümkün ve olanaklıdır. Sorun iddia sorunudur. Sorun her şeyi isteme meselesidir. Proletarya kendini de yok edecek büyük iddiaya ve her şeyi kazanmaya kodlanmıştır. Bunu kuşanmak ve proleter devrimciliği inşa etmek için ileri ve bir adım daha ileri...

'Her Şey Çok Güzel Olacak' mı?

Yüksek Seçim Kurulu'nun yenileme kararı aldığı İstanbul yerel seçimleri ülke gündemini meşgul etmeye devam ediyor. Bir yanda "yavuz hırsız ev sahibini bastırılmış" misali CHP'yi suçlayan AKP, diğer yanda AKP'yi tekrar yeneceğini ilan ederek kitlelere bir kez daha sandığı işaret eden CHP ve arkasına sıra sıra dizilen "devrimciler..." İmamoğlu'nun "her şey çok güzel olacak" söyleminde bir "umut" ışığı gören "devrimciler" el yordamıyla bu ışığı takip ediyor. Her şey çok güzel olacak sloganının ardından şu soruları sormak gerekiyor, nasıl ve kimle? Niteliği gereği faşist olmaksızın öte geçmeyen, devlet bekasının yılmaz savunucusu CHP ile mi?

İmamoğlu'nun seçim gecesi yaptığı açıklamada kullandığı "her şey çok güzel olacak"

sloganı alternatifsizlik ve çaresizlik çemberindeki kitleler tarafından sahiplenilmiştir. Bu slogan kitlelerin yanı sıra kendilerine kitlelerin öncüsü misyonu biçen devrimciler tarafından da utangaçça sahiplenilmiştir. Bu durum, İmamoğlu'na açıkça destek açıklaması yapan kurumlardan, sandığa gitmeme çağrısının sonuna "ama" ekleyip "AKP'nin İstanbul yenilgisinin sonun başlangıcı olacağını" ifade edenlere kadar uzunca bir listeyle doğrurmuştur.

Şimdi burada vurgulamamız ve üzerinde durmamız gereken noktalardan birincisi; CHP'nin faşist karakteri, ikincisi; TDH'yi kuşatan reformist, parlamentarist, tasfiyeciler dalgası ve üçüncüsü; devrimcilerin misyonudur. Devrimciler varoluş nedenleri gereği devrim yapma iddiasını taşımak zorundadırlar. Devrimin esas unsuru kitleler ise devrimciler kitlelerin neresindedir? Önünde? Arkasında? İçerisinde? Evet, "devrimciler" kitlelerin arkasında, CHP'nin yanındadırlar. Devrimci-demokrat ilerici kurum ve örgütlerin bu ve bundan önceki seçimlerde dillerine pelesenk ettik-

leri "AKP'yi geriletme" argümanı bu çeperi CHP'ye yaklaşma durumunu beraberinde getirmiştir.

"Neden CHP'ye oy veriyorsunuz" sorusuna verilen "AKP'ye mi oy verelim" cevabı sıkça karşımıza çıkıyor. Elbette "AKP'nin gitmesi"ni toplumun geniş bir bölümü istemektedir. Çünkü; Türk hakim sınıfları ve TC devletinin 17 yıldır yürüttüğü saldırı poli-

cektir.

DEVİRİMİN ÖNÜNDEKİ ENGEL SADECE AKP Mİ?

Bugün AKP'nin gitmesi üzerinden yapılan politika devrim ve reformizm arasındaki çizgiyi silikleştiriyor, kitlelerde bilinç bulanıklığı yaşanmasına neden oluyor. Bu bilinç bulanıklığının yaratılmasında devrimcilerin rolünü

lerini nereye koyacağız? Ve yine 19 Mayıs'ta Samsun'da tüm faşist düzen parti liderlerinin "birlik ve beraberlik" pozunu nereye koyacağız?

M. İkan yazısına şöyle devam ediyor: "Öte yandan, AKP'nin çöküşü ve dinci-faşist ittifak blokunun dağılması elbette siyasal gericiliğin bugünkü ağırlığının belli ölçüde ortadan kalkmasına yol açacaktır. Bu da başta

işçi sınıfı olmak üzere, toplumun farklı kesimlerinin hareketinin önünü açacaktır." AKP'nin İstanbul belediyesini kaybetmesinin, toplumun farklı kesimlerinin hareketinin önünü nasıl açacağını merak ediyoruz doğrusu. Ya da CHP'nin İstanbul belediyesini kazanmasının sınıf mücadelesine katkısı nasıl olacak? AKP ile somutladıkları faşizm gerçeği,

yadsıyamayız.

Örneğin, 17 Mayıs 2019 tarihli Kızıl Bayrak Gazetesi'nde M. İlkan imzasıyla yayımlanan yazıda şöyle deniyor; "Çarpışmanın bir tarafı dinci faşist iktidar blokuyken diğer tarafı yıllardır bu blokta temsil edilen siyasal gericiliğin ağırlığından bunalan, en demokratik hak ve özgürlükleri pervasızca gasp edilen, karalamalara maruz kalan toplum kesimleridir. Bu nedenler dinci faşist ittifakın 23 Haziran'daki yenilgisi, aralarında emekçi katmanların da bulunduğu bu kesimler için soluk borusu olacaktır." İstanbul yerel seçimlerini iki bloğun çarpışması olarak nitelendiren M. İlkan, AKP'yi bir bloğa, işçi sınıfını ve toplumun ezilen diğer katmanlarını diğer bloğa koyuyor. M. İlkan faşizm gerçeğini, iktidarda olması sebebiyle AKP ile sınırlı tartışılıyor. Tek düşman AKP- MHP iktidarı ve bu iktidar için "sonun başlangıcı" olacak şey de İstanbul seçimleri! Soruyoruz o zaman, işçi sınıfı ve toplumun ezilen diğer katmanları karşısında CHP'yi, İYİP'i, SP'yi nereye koyuyoruz? İmamoğlu'nun Özal'ı, Türkeş'i yad eden söz-

İmamoğlu İstanbul belediyesini aldığı taktirde ortadan kalkacak mı? Ya da sınıf mücadelesi yükselecek mi? Biz söyleyelim o zaman, kitlelerin altıtılmasından başka bir şey olmayacak.

M. İlkan'da utangaçça bazılarında ise daha açık bir biçimde -İmamoğlu'nun İBB Başkanlığı üzerinden- ortaya çıkan umutlar sahte umutlardır. Devrimci ve komünistlerin odaklanacağı konu burası değildir, olamaz da. Bu yanılsama içerisinde olanlara komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın şu sözlerini hatırlatmak yerinde olacaktır. "Komünist hareket (...) Bilir ki, hakim sınıflar arasındaki bu boğuşma her an halka karşı bir birleşmeye dönüşebileceği gibi, bugün en gerici olan kliğin yerini, yarın diğeri de alabilir". "Proletarya önderliğinde, bağımsız ve güçlü bir halk hareketinin yaratılmaması, işçi sınıfının, emekçi halkın ve demokratik unsurların muhalefetinin, komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kliklerinin bazen birini, bazen diğeri iktidara getirmeye yarayan bir kaldıraç gibi kullanılmasına yol açmıştır."

FAŞİST-KADIN DÜŞMANI İDEOLOJİNİN TEMSİLCİLERİ

KADINLARIN SEÇENEĞİ OLAMAZ!

1 7 yıllık hükümeti boyunca 19 seçime imza atmış olan AKP'nin Genel Başkanı R.T Erdoğan 2019 Yerel Seçimleri'nin ardından yapmış olduğu balkon konuşmasında "içinde milletin olmadığı bir siyasetin sonu nereye çıkar? Faşizme çıkar, diktatörlüğe çıkar" demişti. Birçok devrimci demokrat ilerici güç Tayyip Erdoğan'ın balkon konuşmasını "gardı düştü, tökezlemeye başladı" vb. biçiminde okumuştur. Sistemin bugün kumanda merkezinde oturan AKP-Erdoğan iktidarı 17 yıl boyunca ürettiği faşist halk düşmanı politikalarını seçimler eliyle kitlelere onaylatma konusunda tipik bir örnektir. Seçimlerin kitlelerin memnuniyetsizliğinin örtüsü ve ötelenmesi olarak kullanılması TC için ne sadece 17 yıllık AKP dönemini içermektedir ne de AKP gidip diğer faşist klik temsilcilerinin kumanda merkezine oturmasıyla değişecek bir olgudur. Seçimler bu ekseninde kitleleri oyalamanın önemli bir aracı olarak kullanılmaktadır. Tayyip Erdoğan konuşmasında yaptığı belirleme de bunu itiraf niteliğindedir. Bir devletin faşist olup olmadığı bir devlet başkanının diktatör olup olmadığı seçimler aracılığıyla ve halk eliyle seçilip seçilmemesine bakılarak belirlenemez. Ancak seçimlerin yapıyor olması ve parlamentonun bulunması

vb. olgular hakim sınıflar cephesinden halk düşmanı politikaları halka onaylatma ve halkı kandırıp oyalama ekseninde geçmişten günümüze kullanılagelmiştir. Tam da bugün hakim sınıfların temsilcilerinden biri olarak AKP 17 yıllık süreç boyunca kitlelerin seçimlerde kendisine verdiği her bir oyu faşist politikalarının dayanak noktası güvenoyu olarak kullanmayı başarmıştır.

Devrimci, demokrat, ilerici kesimler içerisinde TC'nin son 17 yılına şaşkınlıkla bakıp kör olma hali hâkimdir. Faşizmi AKP; AKP'yi de devlet gören bu bakış açısıyla düşman olgusu ilginç bir boyut almıştır. Düşman olgusundaki bu buğulu cam görüntüsü eşliğinde mücadele biçim ve yöntemlerine ilişkin de moda yöntemler geliştirilmektedir. Seçimlerde yürütülen tartışmalar faşizmi perdeleme politikalarının aracı haline gelmekte, bu ekseninde kitlelerin bilinci bulanıklaştırılmaktadır. Esas yöntemlerinde ısrar edenler bu noktada iddiasını ortaya koyanlar ise çağ dışı kalmakla yargılanır.

Erkek egemen Türk hakim sınıfları içte ve dışta çok ciddi ekonomik, siyasi, askeri bir krizin içindedir. İçte halkın sistemden memnuniyetsizliğinin ayyuka çıktığı ve bu ekseninde akacak

yeni mecralar aradığı bir süreçten geçiyoruz. Sistemle umutları arasına mesafe koyan kitlelerin umut yollarının döşenmesine duyulan ihtiyaç sürecin bu ekseninde devrimci ihtiyaçlarını da açığa çıkarmaktadır.

Kadınlara büyük vaatler sunulan şu kısacık geçmişte bakıldığında kadın cinayetlerinin % 1400 artışı, eşit işe eşit ücret talebinin dahi dillendirilememesi, kürtaj hakkının yasaklanmaya çalışılması, işten çıkarma saldırıları, katillere ceza indirimleri, kadınların gece çalışma sürelerinin artırılması ve sektörün genişletilmesi, merdiven altı atölyelerde kadın emeği sömürsün önün pervasızca açılması, çocuk ve yaşlı bakımının kadınların görevi olgusunun yerleştirilmesi politikaları uygulanmıştır. Üç çocuk söylemleriyle kadının geleneksel rollerinin pekiştirilmesi Kadın Bakanlığı'nın Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na dönüştürülmesi, yaşamın her alanında ötekileştirilen, baskı ve şiddet gören kadını değil sistemi koruyan politikalara ağırlık verilmiş bunların en tipik biçimleri sistemin kadın konulu söylem ve politikaları olmuştur. Bu politikalar yaşama geçirilirken devlet en çok da kadınların desteğini özellikle kendisine taban oluşturan kitlelerin yarısını oluşturan kadınların desteği-

ni arkasına almaya çalışan bir saikle hareket etmiştir. Kendi kadın düşmanı politikalarını savunma konusunda bu kesimden kadınları ortaya sürmüştür. Bu çerçevede örneğin pembe otobüs uygulaması çarpıcıdır. Kamuoyunda bunu destekleyen kadınlarla politikasını etkinleştirme yöntemi uygulanmıştır. Kabataş olayı çarpıcıdır. Ensar Vakfı'ndaki çocuk istismarına ilişkin aile bakanının "bir kereden bir şey olmaz" açıklamaları ibretliktir. Toplum böylesine soysuzlaştırılmaya alıştırılırken bu politikaların en esas konusunu hep kadınlar oluşturmuştur.

Bu sebeplerle sistemin kendisini meşrulaştırma zemini olarak seçimlerde kadınların durduğu yer ayrıca bir önem arz etmektedir. Yukarıda da söylediğimiz gibi bütün bu politikaları üreten uygulan kimdir? Bu politikaların amacı nedir? Peki, kadınlar ne yapmalıdır? Bu sorulara verilen cevapların politik öznelinin körlüğünü içine alan bir tartışma yürütmeyeceğiz. Evet, AKP kadın düşmanı bir sistem partisidir. Ya karşıtı olduğu söylenerek kadınlara sunulan diğer seçenek kimdir? Mazbatası alındıktan sonra İmamoğlu "kadınlar geliyor, gençler geliyor her şey çok güzel olacak" dediğinde karşıtı olduğunu iddia ettiği AKP-Erdoğan'dan farkını nasıl koymaktadır. Söylemsellik, popülizm ve bu tarzda üretilen politikalarla kadınların devrimci enerjilerini soğutan ve bu enerjiyi sistem içine akıtmaya çalışan politikalar sürece damgasını vurmaktadır. Bu ekseninde üretilen politikalar, içeriği tartışılmaksızın geçici, küçük kırıntılarla kadınların aldatılmak istendiği süslü argümanlardır. Kadınların bilinçlerini bulanıklaştırmayı amaçlayan bu politikalarla kadınları örgütlemek temel sorumluluk alanımızdır. Bütün bu gerçekler ışığında sisteme güç taşıyan, aklanmasına yol açan, kadınların umudunu sistematik bir biçimde seçimlere bağlayan bu çerçevede kadınları kadın düşmanı faşist klik temsilcilerinden herhangi birisini seçmeye yönlendiren bütün politik görüş ve yaklaşımlara karşı set olmalı, kadınları gerçek kurtuluş yolunda örgütlemeliyiz.

'68 Hareketi, '71 Devrimci Çıkışı ve Kaypakkaya

1960'ların ortalarından 1970'lerin başına dek yaşanan süreç Türkiye'nin büyük kaynaşmalar, saflaşmalar yaşadığı, sınıf mücadelesinin sıçramalarla ilerlediği ve bambaşka bir Türkiye gerçeğine vesile olduğu bir süreçti.

İşçi sınıfı-emekçi halkın ve gençliğin mücadelesinde ayakları üzerine doğrulma, bir canlanma açığa çıkmış, her yanı etkisi altına almış, ülkemiz devrim hareketi üzerindeki "ölü toprak" yavaş yavaş atılmaya başlanmıştı. Kuşkusuz uluslararası komünist hareket içerisindeki tartışmalar, modern revizyonizmin etkilerini, militan kitleler yükselişe paralel olarak kırmaya; ideolojik-politik temeldeki saflaşmalar da hızlanmaya başlamıştı.

Bu kırılma ve saflaşma on yılın sonuna doğru '68 kuşağıyla daha da artış göstermeye başlamıştı. "68 Hareketi" bir canlanmanın, dirilmenin uç verdiği yıllar olarak genel anlamda dünyada, yerel anlamda ülkemizde toplumsal muhalefetin, gençlik hareketleriyle, işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının eylemleriyle tırmanışa geçtiği bir süreç olmuştur.

Bu maddi koşullar ülkemizdeki devrimci hareketleri mayalarken TİP içerisinde reformizmin-revizyonizmin ve devrimci dönüşümün deyim yerindeyse "ak ile kara" gibi ortaya çıktığı bir süreç yaşanmaya başlamıştı. '71 Devrimci Kopuşu denilen bu süreç Deniz'de, Mahir'de ve İbrahim'de somutlanan ideolojik, politik, teorik ve pratik duruş ve bunların bütün olarak ifadesi THKO, THKP-C ve TKP/ML olmuştur.

Artık siyasal-politik mücadelenin araçları, yöntemleri yolu vs. değişmiştir. Gençlik hareketlerinin mücadelesi, işçi sınıfının, emekçi halkın, köylü kitlelerinin kendiliğinden gelme eylemleriyle birleşmiş, bu temelde gelişmiştir. 15-16 Haziran direnişinden çıkartılan derslerin bunda önemli bir payı vardır, artık devrim mücadelesi, parlamentarist yollardan değil, şiddete dayalı olacaktır. '71 Devrimci Çıkışı bu yeni siyasal mücadelenin örgütlenmesi anlayışının sonucunda açığa çıkmış devrimci bir atılımdır.

Kuşkusuz bu kopuşun içerisinde İbrahim Kaypakkaya'nın ayrı bir yeri vardır. Kemalizm, ulusal sorun, kızıl siyasi iktidarlar, sosyo-ekonomik yapı, devrimimiz-görevlerimiz, halkı savaşı gibi konularda onun ortaya koyduğu görüşlerin yeni ve öncesinden bir kopuş/ayırışma olduğu bilinmektedir.

Önder yoldaş, üniversite öğrencisi-yen TİP içerisinde devrimci mücadeleye katılarak 9 arkadaşıyla beraber Çapa Fikir Kulübünü kurup, faaliyetlerini yoğunlaştırır. Yaklaşık iki yıllık bir süreç sonucunda TİP içerisinde yaşanan saflaşmada tarafını Milli Demokratik Devrim (MDD)'den yana koyar. Çok geçmeden MDD çizgisini savunanlar içerisinde yaşanan yeni saflaşmada Proleter Devrimci Aydın-

Kulübü" diye isimlendireceği TİİKP içerisinde yürüttüğü mücadeleyle savaş bayrağı açtığı anlayış ise 'ML-Mao Zedung Düşüncesi' idi. '71 Devrimci Çıkışı'nın komünist yüzü olarak TİİKP'den kopuşu ile girmiş olduğu süreç 'ML-MZD'de ideolojik netliği tam olarak sağladığı süreç anlamına gelir ve Komünist Partisi'nin inşası da böylece atılmış olur. TİİKP-MK toplantısına gönderdiği mektupla Kemalizm

ötesindeydi. O hareketin yasalarıyla ilgileniyor, gelişmesinin nedenleri ve araçları üzerinde yoğunlaşıyordu. Hükmünü süren diyalektik materyalizmdi; içine doğduğu tarihi koşullar itibarıyla rastlantı ve zorunluluk yasası, Kaypakkaya özgünlüğünde kendini gerçekleştiriyor, Türkiye devriminin komünist önderini açığa çıkarıyordu.

Kaypakkaya'yı kavramak, onun yaşadığı, fikirlerini inşa ettiği maddi süreci de anlamak demektir. Kaypakkaya sonuç olarak bu maddi sürecin, iç içe geçmiş büyük hareketlerin egemen bilinci parçalaması sürecinin, değişimi zorlayan maddesel hareketin bilinçteki tezahürüdür. Bilinç ve maddi süreç bağımsız süreçler olarak değil, birbirini var eden süreçler olarak ve devrimci bilinç de maddi sürecin bir başka açıdan gerçekleşmesi olarak ele alınabildiğinde doğru kavranmış olurlar.

Kaypakkaya'nın bilinci daha berraktır. Çünkü o, maddi sürecin bilincini, gerçeğin haklılığını, geleceğe uygunluğunu bilince çıkarmıştır. Bu diyalektik ve materyalist ilişki kavranırsa onu tamamen anlamak ve yeniden vücuda getirmek mümkün olacaktır. Bu görev halk gençliğinin en ileri müfrezesindedir. Yirmi dört yaşında komünist bir önderi yaratan koşullar bugün de vardır. Halk gençliğinin yıkıcı ve yapıcı dinamiği buna her daim uygundur. Ulaşılabilecek menzile dair bize umut olan gençliğin, birincil görevi bu komünist bilince ve niteliğe sahip olmasıdır. Halk gençliğini kendi sorunları etrafında örgütlemenin, dahası sınıf bilincini kuşandıranın biricik adresi, Kaypakkaya yoldaşın bizlere miras bıraktığı gençliğin en ileri örgütlenmesi olan Komsomol saflarıdır. Komsomol'a komünist niteliğini kazandıran elbette ustalardan öğrendiği diyalektik materyalist yöntemi bilimsel uygulayışıdır. Bu yöntemin işleyişi sonucunda çıkan bugünkü görevimiz ise; Kaypakkaya'nın katledilişinin 46. yılında onu anmak ile somutladığımız savaşıma iradesini göstermektir. Kavgayı kuşanmanın adı olan Kaypakkaya'nın bugüne dair sözü; "oturanın kalkması, kalkanın yürümesi, yürüyenin koşması"dır. Bu söz bizim omuzlarımıza yüklenen savaş talimatıdır. Bu talimat bizlere sorumluluğumuzu bir kez daha hatırlatırken, halk gençliğini umudunu daha da harlamaktadır.

Yüreğini eylem, bilincini eylem kılmanın cüretiyle aldığımız soluk elbet bu yokuşu aşacaktır.

lık (PDA)'dan yana taraf olur. Kaypakkaya'nın Türkiye devrimine ilişkin görüşlerinin şekillenmeye başladığı dönem PDA içerisinde olduğu dönemdir. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yankılarının tüm dünyada hissedildiği süreçlerde İbrahim Kaypakkaya da bu yönlü yoğun bir okuma-araştırma-öğrenme çalışması içerisindeydi. Bu süreç aynı zamanda Çin Devrimi'nin sahiplenildiği, Halk Savaşı'nın ve 'Mao Zedung Düşüncesi'nin tartışıldığı bir süreçtir. Kaypakkaya'nın PDA saflarında kalmasının esas sebebinin de PDA'nın 'Mao Zedung Düşüncesi' ve Çin Devrimi karşısında aldığı sahiplenici tavır oluşturmaktadır. Ancak Kaypakkaya'yı döneminin 'Mao Zedung Düşüncesi', Çin Devrimi'ni sahiplenilen PDA'sına da bayrak açtıran nokta tam da bu 'sahiplenilmediği' sakatlıkla ve yetersizlikle ilgilidir. Şafak Revizyonizmine dönüşen PDA'nın ve bir adım ötede TİİKP olan örgütlenmenin sözde 'Maoist' öze ise revizyonist maskesi Kaypakkaya tarafından yoğun bir eleştiriye tabi tutularak reddedilecektir. "Burjuva

konusundaki netliği açığa çıkmakta ve sistemden kopuş iyiden iyiye kendini belli etmektedir. Sonralarında yazdığı şeyler iyiden iyiye kendini belli etmektedir; "Türkiye'de Milli Mesele", "Başkan Mao'nun Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım", "TİİKP Program Taslağı Eleştirisi" ve "Şafak Revizyonizminin, Kemalist Hareket, Kemalist İktidar Dönemi, 2.Dünya Savaşı Yılları, Savaş Sonrası ve 27 Mayıs Hakkındaki Tezleri" başlıklı makalelerinde Halk Savaşı, Ulusal Sorun, Kemalizm, parti anlayışı ve daha bir dizi konu üzerinde tezlerini ortaya koymuştur. TİİKP'nin revizyonist önderliği cephesinde MLM'yi sahiplenen kadroların katledilmek istenmesi olarak karşılık bulan bu ideolojik netleşme Kaypakkaya önderliğindeki kadroların kopuşunu ilan etmesiyle Komünist Partisi'nin inşası için somutlaşır ve 24 Nisan 1972'de TKP/ML'nin kuruluşu ilan edilir.

İbrahim Kaypakkaya mücadele içerisindeki bir militan, mücadelenin bir parçası olma haliyle sınırlı değildi. Kaypakkaya bu sıradan duruşun

Emperyalist Rekabette Ortadoğu'yu Daha Da Isıtan ABD Hamleleri

Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen yapısal krizine paralel ivmelenen emperyalist paylaşım mücadelesi olanca yıkıcılığı ile sürüyor. Latin Amerika'dan Doğu Avrupa'ya, Afrika'dan Asya-Pasifik'e kadar dünyanın dört bir yanında süren bu mücadelenin andaki adreslerinden biri kuşkusuz Ortadoğu'dur. On yıllardır emperyalistlerin hedefi olan Ortadoğu, bu özelliğini bugün de koruyor. Bölgedeki nüfuz mücadelesinin baş aktörleri ABD ve Rusya'dır. Bölgede hâkimiyet kurmak için çekişen bu iki gücün arasındaki rekabet son yapılan hamlelerin de gösterdiği üzere bölge açısından git gide daha yıkıcı bir hal almaktadır. ABD'nin Golan'daki İsrail ilhakını tanıması ve İran Devrim Muhafızları'nı (İDM) terör listesine alması gibi hamleleriyle neyi amaçladığına bakmak, bölgedeki gelişmelerin gidişatı hakkında ipuçları verecektir.

Öncelikle emperyalistlerin, özellikle de ABD'nin, yaptıkları hamlelerle ne amaçladıklarını anlamlandırabilirmiz için hem bölgesel, hem de küresel anlamda emperyalistler arası dalaşın geldiği noktayı ortaya koymalıyız. Bu ekseninde ilk nokta sisteme içkin olan krizin aynı zamanda güncel de olmasıdır. Neo-liberal sermaye birikim modeli "can çekişiyor" ve ABD hegemonyası geriliyor. ABD geriledikçe, Rusya ve Çin emperyalizmine yeni pazarlara sızma, ekonomik, siyasi, askeri nüfuz alanlarını genişletme imkanı doğuyor. Bu durum emperyalistler arası kurulu güç dengesini değişime zorluyor. Pazar paylaşımının güce göre yapıldığı emperyalist-kapitalist sistemde güç dengelerinin değişmeye başlaması pazar alanlarının yeniden paylaşımını daha da yakınlştırıyor. Ortadoğu'daki yönelimden de göreceğimiz üzere, ABD güç kaybettikçe giderek saldırganlaşıyor. Bu ABD başkanı Trump'ın çılgınlığından ziyade rakiplerini artık yumuşak gücü ile önleyememesi nedeniyle sertleşmeye ihtiyaç duymasıyla açıklanabilir.

Kuşkusuz ABD'nin gerileyip Rusya ve Çin'in güçlendiği alanların başında Ortadoğu geliyor. ABD, BOP ile Ortadoğu'yu "dikensiz gül bahçesine çevirmek" ve bölgede katı bir hegemonya kurmak istiyordu. Fakat başta bölge halklarının direnişi, Rusya ve Çin'in işbirlikçi devletlerle (Suriye ve İran) birlikte yaptıkları manevralar ABD'nin bu projesini boşa düşürdü. Bu da bölgede ABD'nin gücünün aşınmasına yol açtı. BOP süreci Rusya ve Çin'in bölgeye ABD'ye rakip olacak seviyede sızmalarına olanak sağladı. İran'ın, ABD aleyhine yayılmasını sürdürmesine ve kimi yeminli ABD uşaklarının efendileriyle aralarının açılmasına zemin hazırladı. Toplamda BOP beklentilerinin tam tersi sonuçlar yaratmıştır. Ancak ABD küresel alanda olduğu gibi Ortadoğu'da da "aslan payı"ni kimseye bırakmaya niyeti yoktur. Dolayısıyla her ne kadar ABD bölgeden çekilme görüntüleri sunsa da BOP, amaçları bakımından biçimsel olarak değilse de öz olarak halen günceldir. Yani ABD, Rusya ve Çin'in etkinliği ile zayıflayan nüfuzunu güçlendirmeye, eski üstünlüğünü tekrardan tesis etmeye çalışmaktadır. Bu amaca ulaşmak için bölgeyi yeniden dizayna hız vermiştir. Çekilme mesajı taktiksel olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır.

ABD'NİN İRAN'A YÖNELİMİ RUSYA VE ÇİN'İ HEDEFLİYOR

ABD'nin bölgede hegemonyasını kurabilmesi, Çin, Rusya ve işbirlikçisi İran'ı geriletmekten geçmektedir. Bu ekseninde İran'ı sürekli gündemde tutmakta. İran'da iç karışıklıklar yaratmaya çalışmaktadır. İran'ın Suriye, Yemen, Lübnan ve Irak'ta etki gücünü artırması ABD'yi fazlasıyla rahatsız ediyor. Diğer yandan İran'ı hedef alarak, esasında İran üzerinden Rusya ve Çin'i hedeflemektedir. Dolayısıyla İran'ı geriletmesi aynı zamanda Rusya ve Çin'in etki alanını daraltma anlamına gelmektedir. Bu ABD'nin bölgeye yönelik stratejisinin

bir parçasıdır. Kısa vadede İran'da rejim değişikliğinin yapılmasına gücü yetmeyeceğini anlayan ABD İran'ı kendi sınırları içine hapsedmeye, uluslararası alandan tecrit etmeye çalışıyor. Nükleer anlaşmadan çekilmesi, Suriye Kürdistanı'nda üsler kurması, en son İran rejiminin sembolü, yayılmacılığının asli unsuru İDM'yi "terör örgütü" olarak ilan etmesi bu kapsamda atılan adımlardır. ABD'nin İran'a yönelik bu saldırgan politikası, siyasi, ekonomik ve her türlü araçla İran'ın nefes borularını daha da sıkacağı anlamı taşımaktadır. Zira İDM dış politikada etkin olduğu kadar ekonomide de kilit sektöre hakimdir. Şimdi onunla iş yapacak olan ülkeler ABD tarafından "teröre" yardım suçlaması ile daha sert yaptırımlara maruz kalabileceklerdir.

ABD emperyalizmi, Rusya, Çin ve İran'a karşı hakim konuma geçmek için bölgedeki işbirlikçilerine hiç olmadığı kadar mahkumdur. Dünyanın diğer alanlarındaki paylaşım mücadelesi bu ihtiyacı artırmaktadır. Bu ABD'nin ilk defa başvurduğu bir yöntem değildir. Daha öncede gücünün gerilediği dönemlerde gerek Ortadoğu'da gerekse dünyada, yarı-sömürge ülkeleri sahada kendi çıkarları ekseninde vekil tayin ettiği, inisiyatif tanıdığı dönemler olmuştur.

Bu dönemlerde ABD sahadaki güçlerini azaltmış olsa da hiçbir zaman bölgede üstün güç olmaktan vazgeçmedi. Sadece varlığını daha çok bölgedeki vekil güçler üzerinden sürdürme politikası izledi. Suriye özgülünde, işbirlikçi güçlere ihtiyacı artmış olsa ve onlara daha çok inisiyatif tanısa da ABD biralalım geri çekilmeyi henüz sahadaki güçlerini azaltmaya dahi gitmiş değil. Şu an bölgede görünen, sahadaki güçlerine ek olarak uşaklarını daha çok sahaya sürüyor oluşudur.

İSRİL'E VERİLEN DESTEK VE ABD'NİN İTTİFAK ÇABALARI

Bugün ABD bölgeyi yeniden dizayn

etmeye çalışırken öne çıkardığı güçlerin başında İsrail geliyor. On yıllardır bölgede ABD'nin tetikçiliği misyonunu üstlenmiş olan İsrail'e yönelik destek daha da artmış durumda. ABD, özellikle İran'a karşı mücadelede İsrail'i daha da bir şevklendirmek ve pozisyonunu güçlendirmek adına hamle üstüne hamle yapıyor. Daha önce Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıdı. 1967'den bu yana işgal altında olan Golan'ı İsrail toprağı olarak tanıdığını açıkladı. Golan'ın stratejik konumu düşünüldüğünde (Şam'a 40 km uzaklıkta, Suriye'yi dürbünle dahi izleme imkanı söz konusu, Lübnan, Ürdün ve Suriye'yi askeri baskı altında tutabilecek konuma sahip ve su kaynakları açısından zengin) ABD'nin bu adımının amacı daha net anlaşılıyor. Şimdi de Filistin'in Batı Şeria bölgesinde İsrail ilhakının tanınması ve Batı Şeria'nın Ürdün'e taşınması gündemde. Elbette ki bu hamleler ABD'nin yakında açıklamaya hazırlandığı ve Filistin sorununu çözeceğini iddia ettiği "Yüzyılın Anlaşması" adı verilen proje kapsamındadır. ABD'nin çözümden anladığı Filistin'i tamamıyla tasfiye etmektir.

Bölgede rakiplerine karşı mücadelede ABD yalnız İsrail'e değil, gerici Arap devletlerine de ciddi biçimde rol biçmiş durumda. ABD'nin bölgedeki işbirlikçi Arap devletleri içinde baş tetikçi rolünü üstlenen S. Arabistan'dır. Onun peşi sıra Ürdün ve Mısır geliyor. ABD uzun süredir Körfez ülkelerini İran'a karşı "Arap NATO'su" içinde toplamaya ve İsrail'le yakınlştırmaya çalışıyor. Bağlaşıklarını NATO benzeri bir ittifak içinde toplaması emperyalist rekabette ABD, İran'a karşı gerici Arap devletlerinin pozisyonunu kuvvetlendirecektir. Ancak uşak devletler arasındaki çelişkiler, ABD'nin bu planını hayata geçirmesini engelliyordu. Özellikle Sudi Arabistan'ın, ABD desteği ile Katar'ı hizaya çekme adına bu ülkeye ambargo uygulaması bu planın gecikmesinde ciddi bir rol oynadı. Uşaklar arasındaki çelişkilerin ön plana çıkmasını önleyememe ABD'nin güç kaybının da bir ifadesidir. Ne var ki Cemal Kaşıkçı cinayetini, Katar üzerindeki ablukayı kaldırmaya yanaşmayan, haliyle Arap NATO'su oluşumunu geciktiren Sudi Arabistan üzerinde baskı unsuru olarak kullanan ABD istediğini almışa benziyor. Zira, Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'da, Katar, Ürdün ve diğer Körfez ülkelerinin katılımıyla Arap NATO'suna hazırlık toplantıları yapılması buna işaret et-

mektedir. ABD'nin, bölgedeki en büyük ordulardan birine sahip Mısır'ı bu ittifaka katmaya çalıştığı biliniyor. Ancak Mısır'ın bu projenin geleceğinden şüpheli olması ve İran'la arasını bozmama gerekçesiyle ittifaka dahil olmayacağını duyurdu. Mısır, Arap ülkeleri açısından önemli bir yere sahip olması nedeniyle ABD'nin bölgedeki planlarının uygulanması için kilit bir ülke konumunda. İttifaka katılmadığı gibi ABD'nin yaptırım tehditlerine karşı Rusya ile yakınlaşıyor, ondan savaş uçağı almaya çalışıyor. Bu durum Rusya'nın ABD'ye karşı nasıl bir denge ve tehdit unsuru haline geldiğini de gösteriyor.

ABD'nin İran'ı hedef tahtasına koyarken TC'yi de İran karşıtı bir ittifak içine almaya çalıştığı bilinmektedir. TC de esasında tıpkı BOP döneminde olduğu üzere ABD'nin bölgedeki koç başı-ileri karakolu olmaya can atıyor. Ancak ABD'nin bölge planlarında İsrail ve Sudi Arabistan'ı öne çıkararak TC'nin onlara eklenmesini istemesi, yayılmacı hevesler içinde olan Türk hakim sınıflarının itirazlarıyla karşılanıyor. Zira TC ABD'den başrol beklerken, özellikle Suriye'de Kürtlerle olan işbirliğini sonlandırıp kendisini desteklemesini istiyor. İsteğini alamayan TC'nin kendine alan açma adına Rusya'yla yakınlaşmasını sürdürmesi, ABD'nin esneklik sınırlarını aşmış durumda. Ekonomik kriz dolayısıyla TC ABD'ye heyetler göndererek tavizler verip kendisinin yapılacak planlamaya dahil edilmesini istiyor. Ekonomisine destek karşılığında hangi konularda uşaklığı kabul ettiği etmeye razı olduğu ilerleyen süreçte açığa çıkacaktır.

Özcesi bölgedeki emperyalistler, özellikle ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki hamleleriyle emperyalist rekabet ve saldırganlık ezilen halkların aleyhine git gide sertleşiyor. Emperyalist rekabet nedeniyle ABD kendine bağımlı olan bölgedeki gerici devletlerin güçlenmesine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyor. ABD'nin körfezin faşist iktidarlarına, İsrail'e ve Mısır'a; Rusya'nın, Suriye ve İran'a desteklerini artırmaları bu ihtiyacın ürünüdür. Bu durum bölgede anti- emperyalist ve anti-faşist mücadeleyi her zamankinden daha güncel kılıyor. Sudan'dan Cezayir'e hakim sınıflara diz çöktüren halkların isyanı yol göstericidir. Emperyalistlerin askeri darbelerle halk isyanlarının üzerine çöreklenmesini yine isyanla önlemeye çalışan halk ayaklanmaları bölgede anti- emperyalist, anti- faşist mücadelenin zeminin ne denli güçlü olduğunu gösteriyor. Tarihsel sürecin defalarca vurguladığı ve gösterdiği gibi direnen halklar kazanacaktır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ VE 11 İLKESİ - VI

"KENDİ KUVVETLERİNE GÜVENMEK ESAS, MÜTTEFİKLERE GÜVENMEK TALİDİR!"

Günümüzde sınıf mücadelesi esas olarak iki sınıf arasında, burjuvazi ve proletarya arasında sürmektedir. Komünist Partisi, bu savaşında proletarya adına devrime önderlik ve öncülük edecek yegane örgüttür.

Her savaşın temel yasalarından bir tanesi inisiyatifin kimin elinde olduğudur. Bu başarmanın temellerindedir. Güçler dengesine bakılmaksızın inisiyatif bir kere kaybedildi mi başarmanın önü kapanmış demektir.

İki düşman arasında süren bu savaşımın ayrıca dost müttefikleri vardır. Her ülkenin sınıf mücadelesinin çelişkilerine bağlı olarak değişen bu müttefikler, devrimden çıkarı olan kesimler olarak tanımlanırlar. Ancak devrimden çıkarının olması aynı zamanda kendi çıkarları gereği egemen sınıflarla karşı karşıya gelmeyi, kendi politik yönelimini oluşturmayı zorunlu kılar. Bu politik yönelim kuşkusuz egemen sınıflar karşısında konumlanan katman, sınıf ya da kesimlerin rengini taşır. Proletaryanın rengini taşıyan ise Komünist Partisi'dir.

Komünist Partisi, sınıf mücadelesinde devrim cephesini genişletmek amacıyla bu katman, kesim ve tabakalarla çeşitli ittifaklar yapar. Ancak bu ittifaklara bir yandan kendi cephesini güçlendirmek, diğer yandan düşman cephesini zayıflatmak için başvurur. Mao yoldaşın yarı feodal, yarı sömür-

ge ülkelerde birleşik cephe olarak formüle ettiği bu ittifak politikasının en temel kıstası ona kimin önderlik ettiğidir.

En demokratik taleplerin çözümünün dahi bir devrim sorunu olduğu bizim gibi yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde devrim iddiasını kuşanan Komünist Partisi, tüm toplumsal çelişkilerin çözümü için bir görev yüklenmiş demektir. Bu anlamda ittifaklara neden olan çelişkilerin çözümünü de devrim sorunu olarak gören Komünist Partisi, bu ittifaklara kendi sınıf rengini vermediği oranda müttefiklerinin peşinden sürüklenen, kendi bağımsız politik yönelimini yitiren ve inisiyatifini kaybeden bir konumlanma içerisine girmiş demektir.

Bu nokta çok önemlidir. Zira kendi inisiyatifini kaybeden, bağımsızlığını koruyamayan bir Komünist Parti'nin devrim iddiası zayıflamış demektir. Nihayetinde sahip olduğu ideoloji gereği devrime önderlik edecek yegane örgüt Komünist Partisi'dir. Müttefiklerin çözüm yöntemi ise sonuna kadar devrimci bir özden ziyade, düzen içi çözümler ya da en iyi ihtimalle özünü küçük burjuvaziden alan yöntemler içerir.

Kendi gücüne güvenme ilkesinin temel sacayağı, taşıdığı iddiadır. Sınıfına, ideolojisine, ideolojinin yön verdiği politikaya ve bu politikayı hayata geçirecek örgütsel gücüne ama en başta devrim iddiasına sahip olmasıyla alakalıdır. Ancak bu sacayaklarına dair taşıdığı iddiası zayıf ise ittifaklar konusunda müttefiklere dayanma ilkesinin esas hale gelmesi kaçınılmaz olur ki bu devrim hedefinden bir sapmayı ifade eder.

Kaypakkaya yoldaşın da çok net olarak ifade ettiği gibi; "Marksist-Leninstler işçi-köylü ittifakını geliştirmeye çalışır, ona ağırlık verirler. (...) bu daha somut ifadesiyle şu demektir.

Partinin ve ordunun inşasına birinci dereceden ağırlık verirler." Bu yaklaşım esas olarak devrimi örgütleme anlamı taşımaktadır. Yani diğer bütün çalışmalar gibi ittifak politikası ve müttefiklerle ilişkilenenin de temel halkası, devrimin örgütlenmesine hizmet etmek zorundadır. Bunun bugünkü somut karşılığı Halk Savaşının geliştirilmesi, güçlendirilmesi demektir.

Zira müttefiklerle ilişkilene, daha doğru tanımla Cephe meselesi, Halk Savaşının verildiği ülkelerde devrimin Parti ve Ordu ile beraber üç silahından birisi olarak Mao yoldaş tarafından formüle edilmiştir. Ancak bu üçüncü silahın kullanımı da yine Komünist Parti'nin inisiyatifinde, onun politik önderliğinde olmak zorundadır. Aksi takdirde hedefte sapma olur.

Bunun tersi her yaklaşım sınıf mücadelesinde başka sınıf ve tabakaların peşinden sürüklenmeyi tarif eder ki devrimin öncü ve örgütlü gücü olması itibarıyla Komünist Parti'nin konumlanmasına aykırı olan bu durum, devrimi örgütlemeye kendi görevlerinden imtina etmek anlamına gelir.

Komünist Parti, tarihsel rolünü proletaryanın sınıf çıkarlarına uygun olarak yerine getirir. Konumlanmasını bu temelde ele alır. Buna hizmet edecek bir devrimci faaliyet göreviyle yükümlüdür. Buna gölge düşürecek her şey onun bu tarihsel rolünden uzaklaşması, öncü ve önder rolünü basitleştirmesi anlamına gelir.

O halde esas alınması gereken halka, Proletarya Partisi'nin savaşı geliştirme, savaş içerisinde kendisini, kendisiyle beraber kitleleri örgütlemesi olmak zorundadır. Bu anlamda devrimin üç silahından birisi olarak müttefiklerle ittifak sorunu öncelikle Parti ve ordunun inşası ile gerçek anlamını kazanır.

Çıkarın Kınından Zülfikar'ı!

"Başarısızlıklarımıza başarabilmek için üzülüyorsak bu iyi bir şeydir."

Sefagül Kesgin

Alevilik; bu coğrafyada diğer ezilen sınıf, millet, cinsiyet ve inançlar gibi faşizmin sürekli baskı altında tuttuğu, katlettiği, her türlü işkenceye tabi tuttuğu inançlardan biridir. Osmanlı baskı ve katliamları ile TC'nin kuruluş zamanından günümüze kadar uzanan sürede uyguladığı baskı ve katliamlar birebir uyusmaktadır. Değişen hiçbir şey yoktur. Bizim bu baskı, katliam ve asimilasyon politikalarına karşı durduğumuz ve durmaya devam edeceğimiz muhakkaktır. Ancak burada asıl mesele, bunca faşist uygulamalara rağmen Arap-Alevi toplumunun nasıl hala faşist-Kemalist ideolojiyi benimsediklerini açıklayabilmek ve bu duruma karşı mücadele hattını nasıl oluşturacağımızı belirlemektir. Genel bir perspektifte Arap-Alevi inancına mensup insanların ideolojik anlamda Kemalizm'den; bunun yanında "tam bir illet" olan hümanizmden etkiledikleri söylenebilir. Bu inancın hakim olduğu bölgelerde "hümanist" anlayışla mücadele ÇKP'nin Çin'deki Konfüçyüsçülük ile mücadelesine benzer. Mao'nun "Çin halkını devrimcileştirmemiz önündeki en büyük engeller Konfüçyüsçülük ile Taoizm'dir" sözleri "hümanist" anlayışın da bizim bu alanlardaki çalışmalarımızı etkileyeceğine işaret eder.

En can alıcı noktalardan biri ise devrimin, ezilen sınıfın ezen sınıfı alaşağı ettiği bir şiddet hareketi olması gerektiğidir. Bu gerçeklik ile sözü edilen Arap-Alevi kesiminin somut koşullardaki beklentileri birbiri ile örtüşmemektedir. Bunun yanında Arap-Alevi inanç önderlerinin halkı pasifize eden söylemleri ve iktidarı eleştirme-devleti sevdirmeye pratikleri, kulun bir diğer kulun canına kast etmesinin inanç boyutu, zulmü bir dünya sınavı gören kaderci anlayış ve zulmün meşrulaştırılması, önde gelen ve doğrudan devlet ile çalışan iş adamları, yedi yıldır süregelen Suriye iç savaşına karşı verilen duygusal tepkiler ve Baas-Esad sevgisi, Arap-Alevi yaşam alanlarında faaliyet yürüten reformist yapılar vs. karşılaştığımız bütün bu sorunlar mücadelemizi sekteye uğratan nesnel sebepler olarak karşımıza çıkıyor.

Adaletin sağlayıcısı olarak görünen Zülfikar'ın kınından hiç çıkarılmadan

adaleti sağlamadığı, aksine adalet sağlanana dek savaşıldığı ve zora karşı zor olmadan adaletin sağlanamayacağını ve mahkumiyetin kaçınılmaz olduğunu ezilen Arap-Alevi toplumu-na kavratmalıyız. Çünkü söylemler ile pratiklerin birebir çeliştiği konumda yer alıyorlar. Zulme karşı direnenleri överken kendileri zulüm karşısında sessizlerse söylenecek çok söz, yapı-

lacak çok iş var demektir.

Bu konuda bizim, Arap-Alevi halkına yaklaşımımız onlarla girdiğimiz ortak pratiklerden, sohbetlerden, çelişkilerinden çıkardığımız sonuçlara göre şekillenmelidir. Meselelere objektif bakmamız, duygusal yaklaşımların hem kararlarımızı hem de mücadelemizi olumsuz etkileyeceğini unutmadan harekete geçmemiz gerekiyor. Marks'ın da dediği gibi "Öznel duygular veya genel geçer çıkarımlardan çok pratiğin özünden çıkarılan sonuçlarla değerlendirilmelidir kitlelerin çelişkileri."

Bulunulan çevrenin maddi-manevi boyutunu bilmeden, inanç özelliklerini ve hayata yansımalarını, kültürünü hatta kendi aralarında yapılan şakalara dek bu kitleyi tanımadan yapılacak

her örgütlenme girişimi ya başarısız ya da niteliksiz olacaktır. Halkı can damarı olarak gören bizlerin bu hususlara dikkat etmesi önemlidir.

Kemalizm sevdalısı olan bu kesimler Kemalizm'i doğru tahlil edememekte, bütün siyasi bakış açılarını var olan hükümetlere karşı yapılan muhalefetle sınırlamaktadır. Bizim bu konu-

yük bir asimilasyon saldırısında olan Arap-Alevi kitlesinin, kendi dilini, inancını geri kazanma çalışmalarını örgütleyerek mücadeleyi yükseltebiliriz. Bu şekilde de hakim milletin gerici etkisi bir nebze bile olsa kırılabilir. Arap-Alevi kitlenin asimile olmasına karşı birçok pratikten yararlanılabilir; anadil çalışmaları ve Arap-Alevi tarihini araştırarak bir komisyonun oluşturulması yönünde çalışmalar yapabiliriz. Bununla beraber çelişkilerin keskinleştiği, uzlaşmanın imkansızlaştığı zamanlarda aralarından, Fransız emperyalizminin askerlerinin tepesine çöken Cemil Hayek'lerin çıkabileceğine onları ikna etmeliyiz.

Maddi koşulların düşünceleri etkilemesi, insanların mücadele koşullarının temellerinin oluşmasına vesile olur. Bu maddi koşulların pratikler içinde keskin bir mücadeleye evrilmeye oranı, kitlelere gidebilme, çelişkilere ulaşabilme oranı ile doğru orantılıdır. Maddi koşullar mücadele koşullarını doğurabilmişse ancak koşullar elverişli olsa da kitlelere hakim olunamamışsa bu komünistlerin sorunudur. Tüm bunların ışığında Arap-Alevi inanç kesiminin yüzyıllardan beri gelen ezilmişliklerine rağmen keskin bir mücadele profili içine girememeleri bizim doğru taktik ve yaklaşımlarla ilerlemediğimiz göstergesi olabilir. Tabii ki düşmanın komünistlere karşı saldırıları durmamaktadır. Kitleye hakim olabilecek kişileri yani onları doğru mücadele çizgisine çekebilecek olanların tutuklanmaları ya da şehit düşmeleri bu durumu olumsuz etkileyen en büyük faktörlerdendir. Ama unutmamalıyız ki zaten düşmanın da görevi budur. Bütün bu olumsuzluklara rağmen en büyük silahımız olan ideolojimizi kuşanıp mücadeleye sarılmamız bizim esas görevimizdir.

Sonuç olarak; bizler bu inanca mensup olanların çelişkilerini ortaya çıkarmak ve onu hakim sınıflara ve devlete karşı kine dönüştürmekle mükellefiz. Onlara MLM biliminin ışığında korkularıyla yüzleşmeyi ve korkularını cesarete dönüştürmeyi kavrayabilmeliyiz. Onlar gibi düşünebilmeli, çelişkileri kavrayabilmeli, onları dinleyebilmeli kısaca onları tanımalıyız. Sabırla, inançla, inatla onların ve diğer tüm ezilen halkın, ezilen ulus, inanç ve cinsiyetlerin yanında saf tutmalıyız.

(ANTAKYA'DAN BİR PARTİZAN OKURU)

Devrimde Israr, Dalgalı Suda Kaptan Olmaktır!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Yenilgi, göreceli yenilgi; gerileme ve durağanlık dönemlerinde bireyden örgüte devrim mücadelesinde yerini alanların sınıfsal ve ideolojik duruşları net biçimde açığa çıkar. Durgun sularda herkesin kaptan olduğu, dalgalı sularda ise gemiyi ilk terk edenler olma hikayesi devrimin ağır-zor dönemlerinde geçiş dönüştür. TDH zor bir süreçten geçiyor. Tasfiyeciler olarak adlandırılan bu süreç sınıfsal ve ideolojik duruşta bireyden örgüte ciddi aşınmalar ve kırılmalar söz konusu. Enternasyonal proletaryanın tarihsel deneyimi, en koyu karanlıktatek kişi kalınsa dahi teslimiyetin değil direnişin kazandırdığını defalarca tarihe yazmıştır. İdeolojik-politik ve askeri saldırılara karşı devrimcilere düşen, devrimde ısrar şiarıyla karşılık vermektir.

Emperyalist-kapitalist sistem yapısal krizini atlattığı değil. "Uzun durgunluk" adı verilen bu kriz yeni bir sermaye birikim süreci bulunana dek devam edecektir. Sistem ekonomik krizin yanı sıra emperyalistler arası hegemonya, iklim, gıda, su, göçmenler gibi krizler de yaşıyor. Sistem açısından öne çıkan sorunların başında emperyalist güçler arasındaki mevcut "denge"nin bozulmuş olmasıdır. Sistemin işlevli bir şekilde devamını sağlayacak hakim bir gücün olmayışı, tam tersine hakim olan gücün karşısına yeni güçlerin çıkması yapısal krize bir de hegemonya krizi ekledi. Bu krizin gündelik yaşamdaki karşılığı ezilen dünya emekçi halklarına, devrimci-komünist güçlere her açıdan daha yoğun saldırılar olmasıdır. Nitekim pazar alanlarındaki bölgesel savaşlarda bunu rahatlıkla görmek mümkün. Yüzlerce insan emperyalist çıkarlar uğruna katlediliyor, mülteci konumuna düşüyor. Bu yoğun saldırı süreci yakın gelecekte bitmesinden ziyade giderek artacak bir eğilime sahip. Zor denilen sürecin daha da zorlaşacağına şüphe yoktur.

Sistemin yaşadığı çoklu kriz yarı-sö-

mürge ve bağımlı kapitalist ülkelere doğrudan yansıyor. Ekonomik ve siyasal krizleri birbirini izliyor. Hakim sınıflar iktidarda kalmak ve yönetebilmek için her zamankinden daha çok baskıcı yöntemlere başvuruyor. Ülke gerçekliğini göz önüne aldığımızda bu durum daha net anlaşılır olacaktır. Yönetememe krizi içinde işçi sınıfına, ezilen kesimlere ve tüm muhalif güçlere karşı baskıcı uygulamalarda sınır tanımamaktadır. Hakim klikler arasındaki çelişkinin silahların kullanılması ile beraber derinleşti ve OHAL olarak bir saldırı dalgasına dönüştürüldü.

Hakim sınıflar arasındaki çelişki çözülmüş eğil. Yapılan seçimler eskiden olduğu gibi bir "çözüm"de yaratmıyor. Tam tersine var olan çelişkiyi daha bir derinleştiriyor. Son yerel seçimlerle bu daha açıktan görünür hale geldi. Hakim sınıflar arasındaki çelişkinin nasıl ve ne zaman bir uzlaşmaya varacağı belirsizliğini koruyor.

Bu durum çeşitli milliyetlerden ezilen emekçi halklara, ilerici, demokrat ve devrimcilere yönelik saldırı dalgasının süreceği anlamına geliyor. "Normalleşme", "iyileşme", "demokrasi" konjonktürel süreç açısından da rafa kalkmış durumdadır.

Objektif koşulların devrim için ol-

dukça uygun olduğu bir durum söz konusu. Yönetenler eskisi gibi yönetmiyor, yönetilenler de eskisi gibi yönetilmek istemiyor. İstanbul'da yerel yönetimin değişmesinin dahi geniş kesimlerde yarattığı "sevinç" bunun açık ve trajik göstergesidir. AKP-Erdoğan'a karşı biriken öfke, özünde sisteme duyulan öfkedir. Kitleler bu öfkeyi açığa çıkaracak ve iktidar mücadelesine yönlendirecek öncü ve örgütlü kurmayından yoksundur. Bundan dolayıdır ki kitleler yine bir düzen partisi olan CHP'ye yönelmektedir.

Tam bu noktada subjektif koşul dediğimiz politik öznelerin durumu ön plana çıkmaktadır. TDH uzunca bir süredir tasfiyeciler sürecin etkisi altındadır. İdeolojik, politik ve askeri saldırılara karşı sürece yanıt olmaya çalışıyor. Fakat egemen sınıfların saldırı ablukasından çıkmış değil. Merceği biraz daha yakınlaştırdığımız da tasfiyeciler saldırılarının, özellikle ideolojik alanda etkileri daha net görülecektir.

TDH genel olarak kadrosal ve kitlese daralma sorunu yaşıyor. Oldukça uzun denilecek bir süredir de bu sorunu çözebilmiş değil. Bunu takiben ideolojik sorunların değişik biçimlerde açığa çıkması söz konusu. TDH bileşenlerinde yaşanan sorunlar çözme, sürece yanıt olma adına izlenen politikalarda tasfiyeciler sürecin etkisiyle ekseri sağa ve sola sapmalar görülmektedir.

Zor süreçler, sınıfsal ideolojik ve politik duruşun sınıftan sınıfa süreçlerdir. İdeolojik olarak güçlü ve sağlam olanın duruşunu koruduğu süreçlerdir. Tarihsel deneyimlere bakıldığında böylesi dönemlerde sınıfsal ve ideolojik duruşunu, politik konumlanışını koruyanların MLM'ler olduğu görülecektir. Bu tesadüfi veya konjonktürel değildir. Rus sosyal emperyalizminin çöküşüyle neo-liberal saldırılar "Pax-Amerikan", "tek kutuplu dünya", "ideolojiler öldü" söylemleriyle yoğunlaştırıldığı bir dönem başladı. Küçük burjuva örgütler bu ideolojik saldırı karşısında mücadeleyi bırakıp beyaz bayrak çektiler. Peru, Hindistan, Nepal, Filipinler ve Türkiye'de Maoistler sınıfsal, ideolojik ve politik duruşlarını koruyarak kırmızı bayrak çeken Komünist Partiler oldular. Tasfiyeciler saldırılarının yoğunlaştığı günümüzde devrimci hareketlerin sınıfsal, ideolojik ve politik konumlanışlarına baktığımızda halkçılığın, reformizmin, revizyonizmin, liberalizmin bizzat pratiğe yön verdiğini görüyoruz. Bu nesnel gerçekliğin yanında yaşadığı sorunlara, sürece olumsuz etkilenimlere ve sağ tasfiyeciler hizbin saldırısına rağmen sınıfsal, ideolojik ve politik konumlanış bir kez daha Proletarya Partisi'nde somutlanmıştır. TDH bileşenlerinin izlemiş olduğu politik hattan Marksist ideolojiyle analiz edildiğinden Proletarya Partisi'nde somutlanmanın ne olduğu daha net anlaşılacaktır.

Sınıf mücadelesi iktidar mücadelesinin verildiği çetin bir mücadeledir. Hakim sınıflar uyguladıkları saldırı-tahakküm ablukasıyla, ezilen emekçi yığınlar, devrimci ve komünistlere tam teslimiyeti dayatmaktadır. Fakat diğer yandan bu saldırı ablukasını sınıf mücadelesinde yeni olanaklar-direnimler de yaratmaktadır. 12 Eylül faşizmi kimi hareketleri reformistleştirirken kimi hareketleri de güçlendirmiştir. Zor süreçlerde teslimiyeti dayatanlara karşı tek bir kişinin dahi direnmesi bozkırı tutuşturacak kıvılcım niteliğindedir.

Bu topraklarda hakim sınıflara, onların sömürü düzenine karşı çıkarılan isyanların, gösterilen direnişlerin, ödenen bedellerin mirasçıları olarak her alanda, en küçük mevzide dahi direnmenin önemini bilince çıkartmalı, devrimde ısrar şiarını daha güçlü haykırmalıyız.

Sürecin ağırlığı yaşanan sorunlarla bütünleşerek daha boyutlu sorunların yaşanmasına yol açıyor. Birey ve örgütler bazında devrimci saflarda kopmalar, yılgınlık, yorgunluk, ruhsuzluk, mülteci "devrimciliği", hizipçilik gibi "elveda proletarya" demeler artıyor.

Devrimci Kişilikteki Aşınmalar Üzerine - I

Devrimci kişiliği geliştirme ve koruma, devrimci mücadelenin gelişmesi ve gerilemesine paralel olarak devrimciliğin gündemi olmuştur. Devrimci kişilik devrimci mücadeleyle direkt ilişkisi olan bir olgudur. Devrimci mücadele gelişip güçlendiğinde o mücadele içerisinde olan kitlelerin devrimci kişiliği de gelişip güçlenir. Mücadeleden geriye düşmeler başladığında ise devrimci kişilikte bunun etkisi görülüp aşınmalar, gerilemeler de yaşanabilir.

Son 4-5 yıldır devrimci mücadelenin oldukça gerilediğini söylenmek abartı olmayacaktır. Faşizmin azgın saldırıları karşısında halkı direniş saflarında örgütleyecek politikalar geliştirilememiştir. Bunun bir sonucu olarak, başka şeyleri dışta tutarak, burjuva ideolojinin devrimci saflarda değişik görünümler altında etkisi artmıştır. Devrimci saflarda açıktan kopmalar attığı gibi daha çok da sureti devrimci ama kendisi burjuva olan kişilikler devrimci saflarda çokça görünür olmaya başlamıştır. Bu da doğallığında emekçi halkın ve devrimcilerin bu yaşananları şaşkınlık içinde sorgulamalarını beraberinde getirmiştir. Yaşanılanın ne olduğu doğru bir şekilde ortaya konmaz ise buna karşı mücadele de etkili bir şekilde yürütülemez.

Devrimci kişilik nedir? Bu soruyu tüm devrimci mücadele militanları kendilerine sormalı ve doygun yanıtlar vermelidir. Bilinmez ve kişiden kişiye değişen bir yanıtta öte devrimci kişilik, devrimciliğe özgü belirgin özelliklerdir. İdeolojik, politik, kültürel, ahlaki devrimci değerler bütünüdür. Devrimciliğe yakışan, devrimciliğin gerekliliği olan davranış ve pratik biçimidir. Yine devrimci yaşam içinde edinilen değerler ve pratikler bütünüdür. Devrimciliğin ayırt edici niteliğidir, devrimci olmayanlardan ayıran temel belirtilerdir, üstün ana özellikleridir.

Devrimcilik, sisteme karşı ideolojik, politik, askeri karşı duruştur. İdeolojik olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm'le donanmadır. Politik olarak hakim sınıfların iktidarını yıkıp halk iktidarı kurmayı tüm çalışmalarının merkezine oturtmadır. Örgütsel olarak yer altı çalışmasının esaslığına paralel çalışmadır. Kültürel olarak hakim sınıf kültürünü cepheden reddetme, halkın ve devrimcilerin yaratmış olduğu tüm değerleri sahiplenme,

onlarla donanma ve onları gözbebeği gibi korumadır. Devrimci kişiliğin en belirgin özelliklerinden birisi de teori ve pratik uyumdur. Devrim için savaşmaya devrimci payesi fazla gelir. Devrimci kişiliğin başında da bu gelir. Devrimci değerlerin başında işkencehanelerde dağ başlarında, sokakta, evde her kuşatma durumunda asla teslim olmama, kızıl direnme ruhunu yaşatma gelir. Şehremini'den Taşova'ya; Dumanlı'dan Aliboğazı'na; Diyarbakır'dan Gayrettepe'ye ortaya konan yaratılan bu devrimci değerlerdir.

Devrimcilik tüm değerleri ile birlikte sisteme karşı olmaktır. Sınıfsal sömürünün tüm biçimlerine feodalinden kapitalistene kadar tüm sömürü biçimlerine karşı savaşımdır. Metaların değişim değeri üzerinden kurulan ilişkilere bu anlamıyla artı-değer sömürüsüne karşı duruştur.

Devrimci kişilik birey merkezli düşünülen, felsefe ve pratiğin olumsuzlanması kolektif, sınıf merkezli bir felsefe ve pratiğin rehber edinilmesidir. Bundan dolayıdır ki birey ve bireycilik merkezli tüm ideolojilerle savaşımdır. Önce "ben" değil "biz", halk, ezilen sınıflar diyebilmektir. Bireyciliği öldürmektir; sınıf bilincini, kolektif bilincin geliştirilmesi ve tüm patiklere

yön verilmesidir.

Devrimci kişiliğin bir başka parametresi dürüstlük, açıklık ve samimiyettir. Burjuvazinin üretim ilişkilerindeki konumundan dolayı ikiyüzlülük, yalancılık, samimiyetsizlik, alçaklık, kar amacı dışında hiçbir değer sahibi olmaması kişiliğin temel özellikleridir. Devrimcilik ise tam bunların karşısı olmak bunlarla savaşma pratiğidir. Yani açık sözlü olmak, halka, kolektife, devrimci dostlara karşı açık ve samimi olmaktır. Samimiyetin açık ifadesi yaptıklarımız ve yapacaklarımızın açıkça ifade edilmesidir. Hata-

bu da devrimci kişiliğin değişkenliğini koşullamaktadır. Sınıf mücadelesinin ve kolektifin içinde bulunduğu durum kişinin gelmiş olduğu sınıf, sınıf bilinci, ideolojik-politik donanım olgu içindeki çelişmenin hangi yöne hareket edeceğini, evirileceğini belirler.

Son yıllarda sınıf mücadelesinde komünist ve devrimcilerin geriye düşmesi dolayısıyla devrimci değerler de ve buna paralel devrimci kişilikte, bir aşınmanın olduğundan bahsettik. Yayınlarımızda ideolojik mücadele kapsamında yazılanların hepsi bu aşınmaya karşı verilen bir mücadele olarak da okunmalıdır. Son yıllarda mücadelenin seyri kaynaklı devrimcilikte aşınmanın bir yansıması da proletarya partisi içerisinde yaşandı. Bunun bir sonucu olarak devrimci değerleri ayaklar altına alarak ve onlardan uzaklaşmanın somut ifadesi olarak da hizip ortaya çıktı. Hizibin devrimci olmayan pratikleri karşısında, "bu kadar da olmaz", "daha dün yoldaş dediklerimiz nasıl bunları yapar" gibi serzenişler ortaya kondu. Hatta kolektife gönül vermiş halkımız ve militanları da kolektifin kadro ve militan yetiştirme anlayışlarını sorgular oldular elbette ki sorgulama doğrudur. Ama bilinmelidir ki ciddi analizler içermeyen sorgulamalardan doğru sentezler üretilmez.

Öncelikle tek tek bireyler üzerinden yapılan sorgulamalardan doğru sonuç üretilmeyeceğini görmeliyiz. Tarihi yapanlar, bireyler değil sınıf mücadelesidir, sınıflardır. O zaman sınıf mücadelesinin her alanda devam ettiğini bir kez daha pratiğin öğreticiliğinde ortaya koymalıyız. KP içinde de sınıf mücadelesinin her an devam ettiğinin somutlukta ifadesini yaşıyoruz. Onun içindir ki sorunu kadro yetiştirme merkezli değil ideolojik mücadelenin önemi, hayatiyeti merkezli sorgulama yapmalıyız. İdeolojik mücadele "iç"te savsaklandığında burjuvazinin yeşermesine zemin hazırlanmış olur. Burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadele tek tek bireyler üzerinden de devam eder. Bu bağlamda devrimci kişiliklerde karşıtına dönüşebilir. Bunun için ideolojik mücadele tek tek pratik ve bireylerden organlara kadar hassasiyetle yürütülmelidir. Elbette kolektif içinde bunu yapmakla sorumlu olan ilk yer önderliktir.

[DEVAM EDECEK]

larımızın açıkça ortaya konulup özeleştirisinin verilmesidir.

Devrimciliğin bazı parametrelerini ifade etik. Amacımız bir bütün günde devrimciliğin ne anlama geldiğini anlatmak olmadığı için yalnızca bunları konunun anlaşılması için ortaya konulmasının yettiğini düşünüyoruz.

Devrimci kişilik dinamik bir olgudur. Bir devrimci faaliyet içinde bulunup kendisini ideolojik-politik-kültürel geliştirebildiği gibi gerileyebilir de. Devrimci kişilik bir kez kazanıldıktan sonra durağan bir şekilde kalmaz, gelişme ya da gerileme içerisine gelişebilir. Tüm olgular gibi bu olguda da iki zıtlık mücadele halinde vardır ve

15-16 Haziran'ı Yazan İşçi Sınıfı Geleceği De Yaratacaktır!

Açlığın, sefaletin ve zulmün had safhaya ulaştığı '70'li yıllarda, işçi sınıfımız yekini ayağa kalktı. Yıllardır üzerinde birikmiş ölü toprağını bir kenara fırlatıp, militan ve azimli bir mücadeleye atılarak patronlara meydan okuyordu. Aradan onca uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen, tarihe altın harflerle yazılan mücadele günlerinden birisi olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden öğrenilmesi gereken pek çok yön vardır. Ekonomik buhranın gittikçe derinleştiği, hakim sınıfların kendi arasındaki çelişkilerin şiddetlendiği ve buna bağlı olarak işçi, köylü ve gençliğin mücadelesinin yükseldiği bir ortamda, 15-16 Haziran başkaldırısı ve Büyük İşçi Direnişi kendiliğindenci hareketin doruk noktasıydı.

DALGA DALGA BÜYÜYEN DİRENİŞ

15 Haziran 1970'de kendiliğindenci bir şekilde fabrikalardan alanlara akın akın dökülen işçiler, polis barikatlarıyla, sarı sendika ağalarının "uslu durun" çağrılarıyla karşılaşmışlar ancak bu türden girişim ve çıkışlara boyun eğmemiş ve haklı direnişlerini başlatmışlardı. İlk günkü direnişe 70 bin civarında işçi katılmıştı. İstanbul'da Kartal, Bakırköy ve Eyüp yollarını kesen fabrika işçileri trafiği kapatarak yürüyüşe geçmişlerdi.

16 Haziran 1970'deki olay ve gelişmeler ise daha çetin ve kanlı oldu. 5 kişi polis ve asker kurşunlarıyla top-

rağa düştü. Bu olaylar esnasında ise Kadıköy Kaymakamlığı, birçok polis otosu, bazı özel otolar ve Adalet Partisi binaları yakıldı. 150 bin işçinin katıldığı 16 Haziran 1970'deki yürüyüş, Levent, Topkapı, Mecidiyeköy ve Kadıköy'den başlamış, oradan Valiliğe kadar gelmiş ve oradan da Eminönü'ne yönelmişti ki işçiler köprüünün açıldığını gördüler. Bunun üzerine bir kısım işçiler sandallarla Beyoğlu yakasına geçerken, bir kısmı da Unkapanı istikametine doğru yöneldi. Kadıköy Yakası'ndaki İkele ve Yoğurtçu Parkı'ndaki çatışmalarda da ölenler oldu. Gebze'den çıkan bir başka kol ise Ankara asfaltından İstanbul'a doğru 10 bini aşkın büyük ve coşkulu bir kalabalıkla yürüyordu.

Gelişmeler karşısında şaşkına dönen hakim sınıflar, olayları askeri ve polisiye yöntemlerle bastıramayınca İçişleri Bakanı, İstanbul Valisi ve o dönemin İstanbul'daki yüksek rütbeli subaylarından birisi, DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'i ve DİSK Genel Sekreteri Kemal Sülker'i devreye sokarak şanlı 15-16 Haziran 1970 eylemini bastırmanın yollarını aradılar. 15-16 Haziran 1970 eylemliliğine gönülsüzce ve işçilerin zorlamaları sonucu katılan DİSK ağaları devlet akranından gelen bu isteğe "olur" diyerek, devletin radyosundan, basınından konuşma ve açıklamalar yaparak, devletçi yüzlerini bir kez daha ortaya koydular. DİSK Genel Başkanı Kemal

Türkler, radyodan yaptığı konuşmasında: "İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz, direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırsız olacağını emreder. Bizler anayasaya sınıksız bağlı işçiler olduğumuz için, hiçbir hareketimiz anayasaya aykırı olamaz. Ne var ki bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta kötüsü gözbebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilirler, tahrikler yapabilirler. DİSK Genel Başkanı olarak sizleri uyarıyorum." demiştir. DİSK Genel Sekreteri Kemal Sülker de aynı gün yapmış olduğu basın toplantısında: "Girişilen tahripkâr eylemle ilgimiz olmadığını İçişleri Bakanı'na söyledik ve kesinlikle de bu tahripkar olayları tasvip etmediğimizi bildirdik" diyordu. İşte, devrimci geçinen DİSK adlı konfederasyonun Genel Başkanı ve Genel Sekreteri'nin devrimcilik adı altında, işçi sınıfı adına yaptıkları ve yapmaya çalıştıkları radyo konuşması ve basın açıklaması böyledi. DİSK'in bugünkü yöneticileri, çünkü söylenenlerden sanki bilgileri yokmuşçasına 15-16 Haziran 1970 direnişine bugün sahip çıkmaya çalışıyorlar.

Dünkü DİSK ağaları nasıl ki işçi sınıfını oyalamaya ve satmaya çalıştıysa, bugünkü DİSK ağaları da aynı tavrı sergilemeye çalışıyorlar. İşçi ve emekçiler bunların gerçek yüzünü görmediği müddetçe de bu tavır sergilenecektir. İşçi sınıfı devletin zorbalarına ve DİSK ağalarının teslimiyetçi ve devletçi politika ve engelleme çabalarına rağmen canla, başla direnmiş ve mücadele etmiş olsa da sonuçta şanlı 15-16 Haziran 1970 eylemi bastırılmıştır. Hâkim sınıflar, eylemin bastırılmasının hemen peşinden sıkıyönetim ilan

ederek işçi sınıfı ve emekçi halkımızın bir bütünüyle sindirilmesine çalıştılar. Bu yenilgiden alınması gereken önemli dersler vardı. Bunlardan öne çıkanlarını maddeler halinde sıralarsak:

Birincisi; bazı dönemlerde şehirlerde ayaklanmalar olsa da bunların başarıya götürmeyeceğini, başarının şartının kırlardan başlayıp şehirlere doğru izlenecek bir rotayla olacağını,

ikincisi; ülkede devrimin olmasının objektif şartlarının hazır olduğunu,

Üçüncüsü; sıkıyönetim şartlarında dahi sağlıklı bir örgütlülükle mücadelenin yürütülebileceğini,

Dördüncüsü; sınırlı sayıdaki aydın insana dayanılarak devrim yapılamayacağını ve devrimin kitlelerin eseri olacağını,

Beşincisi; orduya belbağlamanın ve ordunun devrim yapmasının hayal olduğunu,

Altıncısı; devrimin parlamentoya bel bağlayarak değil, zor ve şiddete dayanarak olacağını, 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin yenilgisinden dersler çıkararak öğrenmiş bulunuyoruz.

İbrahim Kaypakkaya "İşçi-Köylü hareketleri ve proleter devrimci politika" başlıklı makalesinde Türk-İş ve DİSK'i değerlendirmiş, "Türk-İş, emperyalizmin beslediği ve işçi saflarına soktuğu 'truva atı' dır... DİSK, işçi sınıfımızın kendiliğinden gelme örgütlenmesini temsil eder" demiş ve dipnotlarda da eklemiştir: "Sözümüz DİSK içerisindeki proleter devrimci unsurlara değil, DİSK'e bugün hakim olan oportünizmin temsilcilerindedir. İleride söyleyeceklerimiz de yine onlardır" diyerek, hangi anlayışları kast ettiğini net bir şekilde ortaya koymuştur.

Yıldız Çiçek: 1968 yılında Dersim Merkez'e bağlı Gevrek köyünde dünyaya gelen Yıldız Çiçek (Kinem) 1989 yılında gerillaya katıldı. Şavşat'ta bir ihbarcının verdiği bilgiler üzerine çıkan çatışmada saatlerce süren direnişin ardından şehit düştü.

Cihan Çelebi: 1950'de Erzincan Tercan'a bağlı Tecer köyünde doğan Cihan Çelebi, Mecidiyeköy Lisesi'nde okurken tanıştı Proletarya Partisi'yle. 27 Mayıs 1980'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Elazığ Palu'da gerilla birliği günler süren yürüyüşün ardından Palu Kalesi'nin kar-

şısında konaklamak zorunda kalır. Bu sırada gerillaları fark eden bir köylünün ihbarı sonrası düşmanın pususuyla karşılaşılır. "Teslim ol" çağrıları "Gücünüz yetiyorsa siz teslim alın" sözleriyle yanıtlanır gerillalar tarafından. Çatışma sonucu Refik Yaşar (Komiser Memo), Yusuf Ekinci (Doktor Kenan), Yaşar Sağdıç (Adem) ve Kumriye Cihan (Dilan) isimli gerillalar şehit düşer. Yanlış karar veren komutan bu çatışma sırasında düşmana teslim olarak hainleşen Bozo'dur.

Ali Ekber Atmaca: 1963, Sivas Kangal doğumludur. Kürt milliyetine mensuptur. 1992 yılında bir görev için gittiği Şavşat'ta düşmanın eline geçer. 23 Mayıs'ta

işkencede katledilirken, ardında direnmeyi miras bırakır.

Ahmet Kargin: 1963, Dersim Ovacık Te-tuşağı doğumludur. Halk Ordusu gerillası iken, Erzincan Ergen yöresinde konakladıkları sırada bir hain tarafından Haziran 1992'de katledilir.

Ramazan Kılavur: 1959, Urfa Siverek doğumludur. 1980'den sonra Diyarbakır Zindanlarında 11 yıl tutsak kaldı. Tecrit koşullarında fiziksel ve psikolojik olarak oldukça yıpranmıştı. 3 Haziran 2001'de İsviçre'nin Luzern kentinde intihar ederek yaşamına son verdi.

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 46. yılında anıldı

HABER MERKEZİ- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 46. yılında İstanbul, Ankara, İsviçre, Atina ve Almanya'da düzenlenen etkinliklerle anıldı. İstanbul, Ankara, İzmir, Dersim, Artvin, Bursa ve Avrupa'nın birçok ülkesinde yapılan sticker, afiş ve yazılama çalışmalarıyla komünist önder İbrahim Kaypakkaya anıldı.

İSTANBUL

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 46. yılında Partizan tarafından İstanbul'da düzenlenen seminer ile anıldı. Önder Babat Kültür Merkezi'nde düzenlenen seminer-

Devrimdir" dedi. 68 Hareketi'nde ve 71 devrimci çıkışında ve özellikle de Kaypakkaya'da BPKD'nin etkilerine değinen Partizan temsilcisi Kaypakkaya'nın ideolojik-politik hattının şekillenmesine bir diğer önemli gelişmenin 15-16 Haziran Direnişi olduğunu vurguladı. Kaypakkaya'nın salt fiziksel işkencede direnmesiyle sınırlandırılmasının büyük yanılgı olduğunu ifade edilirken, Kaypakkaya'nın devletin niteliği, Kemalizm, ulusal sorun, KP anlayışı, Halk Savaşı konularında bir hat ortaya koyduğu belirtildi.

Seçimler aldatmacasının kitlelerin

edildi ve Tuzluçayır Meydanı'nda pankart açılarak basın açıklaması gerçekleştirildi.

İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler'i anmak için Tuzluçayır'daki Tekmezar Parkı'nda bir araya gelen kitle saatler öncesinde parkı işgal eden polis saldırısına uğradı. Parkı ablukaya alan polis, anmayı yaptırmayacağını, kitle dağılmazsa saldıracağını söyledi.

Anma için Tekmezar Parkı'na gelen HDP İzmir ve Iğdır milletvekilleri bu yapılanın legal bir eyleme illegal bir saldırı olacağını söyledi, eğer bir yasaklama kararı varsa bunun kitleye ibraz edilmesi gerektiğini belirtti. Tartışmaların kitleye polis saldırısı gerçekleşti, 1 kişi gözaltına alındı.

Polis saldırısının ardından ajitasyon ve sloganlarla Tuzluçayır sokaklarında yürüyüş gerçekleştiren kitle Tuzluçayır Meydanı'na gelerek basın açıklamasını gerçekleştirdi.

İSVİÇRE

18 Mayıs Cumartesi günü İsviçre'nin Claraplatz bölgesinde Partizan'ın çağırısıyla bir araya gelen kitle "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" sloganıyla etkinliği başlattı. Etkinliğin açılış konuşmasında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 46. doğumunun ise 70. yılında Partizan tarafından başlatılan kampanyanın geçtiğimiz hafta Stuttgart'ta yapılan merkezi gece etkinliğiyle sonlandırıldığı, bugün ise 18 Mayıs anması için bir araya gelindiği belirtildi. Açılış konuşmasının bitimiyle tüm dünyada devrim, sosyalizm ve yüce komünizm davasında şehit düşenler için yapılan saygı duruşunun ardından "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganı kitle tarafından haykırıldı.

Etkinlikte TKP/ML-MK SB'nin "Egemenlerin 'Sırrına Eren', 'Sırrını Vermeyen' Komünist Önder" başlıklı bildirisini Türkçe ve Almanca olarak okundu. Bildiriler sık sık sloganlarla kesilirken "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, TMLGB", "İbrahim'den Mehmet'e Şan Olsun 1.

Kongremize" sloganları atıldı.

Etkinlik müzik dinletisinin ardından yine sloganlarla sonlandırıldı.

ATİNA

Katledilişinin 46. yılında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Atina'da düzenlenen bir etkinlik ile anıldı. Anma programı saygı duruşu ile başladı.

Saygı duruşunun ardından yapılan açıklamada: "Onu anmak ve fikirlerini zaferle taçlandırmak bizim için hem tarihimize bir borç hem de geleceğimize karşı olan sorumluluğumuzdur. Bu yıl aynı zamanda 70. doğum yılını kutladığımız Kaypakkaya yoldaş, hem ülkemiz devrimi hem de enternasyonal proletaryanın mücadelesi için vazgeçilmez köşe taşlarından biridir. Kaypakkaya yoldaş Türkiye Devrimci Hareketi içerisinde büyük bir çıkış ve köklü bir kopuşun adı olmuştur" denildi.

Yapılan konuşmaların ardından anma programı, şiir dinletisi ile devam etti. Anmaya, Türkiyeli devrimci güçler de katılım sağlayarak ve mesajlarıyla destek verdi. MKP ve MLKP'nin etkinliğe gönderdikleri mesajların okunmasının ardından TIKKO gerillaları tarafından hazırlanan "GERİLLA DÖRT MEVSİM" isimli belgesel ve 18 Mayıs'a ilişkin sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyon gösterimi ardından etkinlik sonlandırıldı.

de Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu ideolojik-politik hat, Büyük Proleter Kültür Devrimi, '71 Devrimci Çıkışı ve başta seçimler olmak üzere güncel politik gelişmelere dair tartışmalar yürütüldü.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya şahsında devrim ve yüce komünizm davasında ölümsüzleşenler anısına saygı duruşuyla başlayan etkinlik Partizan temsilcisinin sunumuyla devam etti.

Sunumuna, dünya proletaryasının gelişimi ve proleter devrimler çağına dair değinilerle başlayan Partizan temsilcisi "1949 Çin Devrimi; Paris Komünü ve Ekim Devrimi ile ilerleyen devrimler kuşağının Çin koşullarındaki izdüşümüdür. Yarı-feodal yarı-sömürge Çin'de Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisine dayalı olarak, işçi sınıfının önderliğinde Demokratik Halk Devrimi gerçekleştirilmiştir. Bu yeni tip-te bir devrimdir, Yeni Demokratik

bilincini bulandırdığı üzerine yürütülen tartışmalarda, devrimcilerin ya da devrimci olduğunu iddia edenlerin net bir tavır takınmayıp CHP'nin aday İmamoğlu'nun arkasına yedeklendiği ifade edildi. Yürütülen tartışmalarda örgüt ve KP'nin önemi üzerinde durulurken, "oturanın ayağa kalkması, duranın yürümesi, yürüyenin koşması zamanıdır" sözleriyle seminer sonlandırıldı.

ANKARA

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler için Tuzluçayır Tekmezar Parkı'nda yapılacak anmaya polis saldırı, saldırı sokaklardaki ajitasyon konuşmalarıyla teşhir

ALMANYA

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya, katledilişinin 46. yılında Partizan tarafından düzenlenen merkezi bir etkinlikle Almanya'nın Stuttgart şehrinde anıldı. Gece etkinliğine rengini veren ise Proletarya Partisi'nin gerçekleştirmiş olduğu 1. Kongre oldu.

Geceye kitlesel bir katılımın yanı sıra Türkiye ve T. Kürdistanlı devrimci-demokrat kurumlar ile uluslararası Marksist-Leninist-Maoist delegasyon ve Alman devrimci örgütlerin temsilcileri katıldı.

"İBRAHİM'DEN MEHMET'E ŞAN OLSUN 1. KONGREMİZE"

Gecede TKP/ML Merkez Komitesi'nden gelen mesaj kitleye okunduğunda, coşku doruğa çıktı. Mesajda, TKP/ML'nin 1. Parti Kongresi'ni başarıyla gerçekleştirdiği ve Kaypakkaya'nın ışıklı yolundan yürüneceği vurgulanırken, son bölümde şu cümlelere yer verildi:

"Yoldaşlar, dostlar;

Mücadelemizin parıldayan siperleri, partimizin ileri mevzisi, kavgamızın kaçınılmaz durağı, ödenen bedellerin daha güçlü direniş gerekçesi zindanlardan, TKP/ML tutsakları yoldaşlarımızdan anma etkinliğimize selam getirdik.

Direnişin olduğu her yerde, her sokakta, her fabrikada, her meydanda, her mahallede dur durak bilmeden devrimin gelişmesi, savaşın gelişmesi için yoğunlaşan; partimizin adını barikatlarda, duvarlarda nakşeden tüm şehir faaliyetçilerimizden ve komitelerimizden selam getirdik.

Geleceğimizi umutla bağladığımız, partimizin okulu olma onur ve şerefini en ileri bilinçle taşıyan, fabrikada, tarlada, amfilerde, kampüslerde, sıralarda ve halk gençliğinin olduğu her yerde devrimci gençlik hareketi yaratma uğraşı içinde olan; barikatlarda sokaklarda silahla, taşla ve ille de molotofla "savaşarak, öğrenerek ilerleyen" TMLGB'den selam getirdik.

Kavgamızın kartalları, devrimimizin şah damarı, partimizin mücadelesinin en ileri mevzisi, faşizmin korkulu rüyası, halkımızın umudu, yıkan ve inşa eden gücümüz, tüm zorlukları kolaylaştıran, devrime olan gerekçemize kan ve can taşıyan gerilla güçlerimizin, Dersim Komutanlığımızın ve Dersim Parti Komitemizin selamını getirdik. Dersim parti komitemiz gecemize şu kısa mesajı iletti: "İnancımızın ve irademizin temel esin kaynağı olan Kaypakkaya yoldaş şahsında; başta, içten ve dıştan tüm saldırılara karşı parti bayrağını taşımaktan bir an olsun tereddüt etmeyen, son süreçte Dersim Dağlarında ölümsüzlüğe uğurladığımız 25 yoldaşımız olmak üzere, tüm ölümsüzleşenlerimizin izinden yürüyoruz. Bu yolu yürümekten bir an olsun tereddüt etmedik/etmeyeceğiz. Bu kararlılığımıza yeni bir soluk katan Partimizin yapmış olduğu 1. Kongresini zafere olan inancımızla selamlıyoruz.

Düşmanın tüm imha saldırılarına,

partimizin birliğini ve çizgisini baltalamaya çalışan tasfiyeciler anlayışlara karşı 1. Kongre Çizgisinde; Proleter Devrimciliği Kuşanacak, Tasfiyeciliğe Meydan Okuyacak Ve Gerilla Savaşını Yükselteceğiz!"

Merkezi anma gecesine MLKP, MKP Avrupa Komitesi, TKİP Yurtdışı Örgütü, Stuttgart Demokratik Toplum Merkezi, SYKP Almanya Örgütlenmesi devrimci dayanışma mesajlarını ilettiler. Gecede KPD Aufbau (Almanya Komünist Partisi inşa Örgütü) ve MLPD (Almanya Marksist Leninist Partisi) dayanışma mesajı veren konuşmalar gerçekleştirdiler.

Gecenin kültürel bölümünde Partizan Müzik Topluluğu dışında Hasan Ali, Mavi Yol Şiir Grubu, Agitprop grubu, Nihat Behram, Ozan Rençber, Muzaffer Oruçoğlu ve Pınar Aydınlar sahne aldı.

*Haberin başlangıcı 23. sayfadadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yeni_demokrasi1](#)

[yenidemokrasi1](#)

[yenidemokrasi](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

yenidemokrasi5.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazışleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umud Basım Yayıncılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Hörhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 - yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34